

LYŠKÁNORA 118

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Poradostiny 1090

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Slavné příhody hrdinného barbara Darghaze * Hranice - část třetí *

Motta tohoto čísla

„...Chci buď to vypadnout nebo někoho
zmáčkout...“

Jonas Wreda

„...No, jsem jediné rád, že nejsem vůdce...“

Julián Chrpa před Válcem

„...Do hadrů voblíkneme kouzelníky, abysme
ušetrili...“

Fenx Worna

Slavné příhody hrdinného barbara Darghaze

Nadiktoval sám statný a udatný Darghaz

Od nejranějšího dětství jsem vyrůstal mezi barbary, což je nejlepší možná příprava na život, neboť každé barbarské mládě se musí řádně ohánět, aby vyrostlo ve statného barbara či barbarku. Taková výchova přirozeně podporuje sílu, obratnost, odolnost, mazanost, protřelost a mnoho dalších užitečných vlastností. Malí barbařici se od útlého dětství učí bojovat, střílet, lovit, jezdit na koni, plavat a vůbec všemožnými způsoby utužovat tělo. Já byl od přirozenosti ke vši fyzické činnosti neobyčejně nadán, a tak bylo jasné, že se musím dát cestou Harr Ghnedu a stát se světově proslulým válečníkem jako můj otec.

Mezi barbarskými kmeny není o dobrodružství a hrdinské činy nouze. Mezi kmeny dochází k rozepřím a sporům, které se řeší civilizovaně tvář v tvář s mečem v ruce před zraky bohů, nikoli změkčile ve stísněných zšeřelých komnatách u zlacených stolů, jako je to zvykem ve zdegenerovaných zemích západu. Kmen těch nejsilnějších barbarů tak získá požehnání Harr Ghnedu, a s tím rovněž ženy, koně, zbraně a vůbec všechno, co patřilo poraženým. To láká ostatní kmeny, a tak o možnost zocelení válečníků není nikdy nouze.

Krom toho jsou barbarské kraje plné draků, gryfů, mantichor a dalších nestvůr, které barbaři loví pro zkrácení dlouhé chvíle a aby ukázali svou zmužilost. Každý barbar, co za něco stojí, skolil několik takových oblud, ať už pro potěšení z lovu nebo jako ukázkou své statečnosti a získání přízně barbarek či prostě na zahnání nudy.

Ne, že by západní země byly úplně nudné, zejména žen je tu na výběr, řada z nich dokonce příjemně voní, a také kořalka a pivo je o poznání chutnější než v pláních. Ale svět je tu svázán tolika složitými pravidly, že pak obyvatelé úplně ztrácejí prvotní přirozené instinkty, nám barbarům vlastní. V západních státech jsem se nechal vést sny, kterými mě požehnal Pačan Gači, a ty mě zavedly k mnohým dobrodružstvím, v nichž mohla vyniknout má síla a mohl jsem ukázat své hrdinství.

Mé síly bylo třeba kupříkladu v horách, kde přemnožené krolí kmeny působily škody obyvatelům nížin, zesláblých

pohodlným životem v nicnedělání. Krollové jsou nám barbarům důstojnými soupeři a není hanbou podstoupit s nimi boj. Samozřejmě, málokterý se může postavit barbaru mých zkušeností, takže zanedlouho jsem od vděčných chalupníků získal pěknou sumičku a alkohol tekł proudem. Závody v pití jsou pro nás barbary doslova posvátnou záležitostí, neboť v alkoholovém opojení vedou božové naše kroky ještě více než obvykle. A když je to pití navíc dobré, není důvod hrdinskými činy získané peníze nepropít. To nás učí Harr Ghned a jeho moudrosti se žádný barbar neprotiví.

Při svých dobrodružstvích potkávám mnoho různých jedinců a s některými pardy pak putuji déle, neboť v tlupě se to lépe táhne, jak každý barbar ví. Tak se ke mě připojila skupina různorodých dobrodruhů, která potřebovala pomoc v nějakých záležitostech, zbytečně složitých, abych vás tu nudil jejich popisem. Každopádně vše zahrnovalo boj, takže jsem souhlasil, že je povedu, abychom společně nakupili hrdinské činy a zachránili kraj a jeho bezbranné obyvatele před temnými silami.

Naším prvním úkolem bylo dobýt hrad. Samozřejmě to byl hrad téměř nedobytný, měl vysoké a pevné zdi a byl obydlen tisícovkami po zuby ozbrojených válečníků. Neohroženého však jen tak něco nezastaví. Sám jsem se chopil úlohy odlákat pozornost obránců tím, že jsem rozkopřil hradní bránu a nalákal všechny lotry na sebe. Zatímco jsem ve velkém pobíjel nepřátele, prosmýkli se mí společníci skrze záchodky na opačné nehlídané straně hradu, načež vpadli obráncům do zad. Ti neměli šanci a hrad skončil v našich rukách. Dlouho do rána jsem popíjel získané víno a těšil se přízni tuctů žen zachráněných z pařátů zlořečených lapků.

Po úspěšném dobytí hradu jsme šli pronásledovat mocného lesního čaroděje. Na naši družinu se seběhla všelijaká dravá zvěř a mohutné ožvilvé stromy nám zasazovaly rány svými rozeklanými větvemi, ale co to je proti moci barbarského válečníka. Nakonec na nás ten lesní bídák poslal obrovského medvěda,

který si velikostí nezadal se vzrostlým dubem. Ten jediným dupnutím zašlápl neopatrného člověka, ale já se mu vrhl na záda a holými rukama jsem mu sevřel krk takovou silou, až nedokázal dýchat. Snažil se mě všemožně setřást, bil mě tlapami a vůbec to byl velmi dlouhý a epický souboj, ale nakonec medvěd umdléval a umdléval podléhaje titánské síle, až chcipl. Měl krásnou kožešinu, ze které jsem si vyrobil plášť.

Samotný záludný druid se pokusil uletět na obrovském varanovi. To si ale nepřišel na udatného Darghaze. V mžiku jsem vyšplhal po statné borovici až na samý vrchol a mocným skokem jsem dostihl zlosyna a chytil varana za tlapu. Pak jsem se mrštně vyšvihl se na varanův trup, kde došlo k tuhému boji, ale odolal jsem zákeřným čarám černokněžníka, který nemohl vzdorovat mé síle, a jeho bezvládné tělo se po chvíli bezvládně zřítilo do hlubin lesa. Zkrotit zuřivého varana bylo dílem okamžiku a po krátkém vyhlídkovém letu nad krajem jsem přistál u svých druhů.

Ukázalo se, že lesní čaroděj byl společen s nečistými upíry, kteří sídlili v horách. Vydali jsme se tedy do hor, kde jsme narazili na tisíce a tisíce a tisíce a tisíce a tisíce a tisíce a tisíce... kostlivců. Od jejich pobíjení mě až bolely ruce, jaká to byla námaha. Nebylo to také nic snadného, byli mezi nimi i velmi nebezpeční bojovníci a občas se objevil i nějaký zvrácený nekromant, který nemrtvé hordy ovládal. Byl jsem popálen od magických výbojů, ale kam se hrabe nějaká magie na dobře kalenou ocel. Tak mrtví konečně došli klidu a jejich zvrhlí tvůrci též.

Když jsme se konečně prosekali přes hordy kostlivců, čněla před námi věž, sídlo zrůdných upírů. Tyčila se na nesmírně vysoké strmé skále, jelikož její obyvatelé se uměli proměnit v netopýry a nepotřebovali tedy schůdnou cestu. Co se dalo dělat, jal jsem se šplhat na skálu. Jediný chybný krok by znamenal pád do hlubin, ale syn Harr Ghnedu je zvyklý hledět smrti zpráma do očí. Vyšplhal jsem tedy až na samý vrchol spustil lano

ostatním, aby i na ně zbylo něco slávy. Pak jsme vrhli do věže, kde se to jen hemžilo upíry. Tito nečistí tvorové mají obrovskou sílu, dokáží jednou rukou zvednout plně naložený pivovarský vůz a zranění se jim okamžitě sama hojí. Bojovat s nimi je tudíž velmi nebezpečné a vyžaduje to nesmírnou zručnost a sílu, nemluvě vůbec o enormní odvaze. Sám jsem vlastnoručně pobil nejméně tučet těchto ohavných upírů. Tím jsme překazili jejich plány zamořit svět svými odpornými nemrtvými a zotročit obyvatelstvo na pouhý dobytek poskytující krev na ukojení jejich chlípných tužeb.

Zachránili jsme zemi, čímž jsme si vysloužili pochvalu od samotného krále, což je něco jako náčelník toho kraje, jen mnohem víc. Král nám s pláčem na kolenou děkoval za svou spásu, v tom kraji je totiž zvykem, že náčelníkem není ten nejsilnější, což postrádá jakoukoli logiku, proto to taky jde s těmi zeměmi od deseti k pěti. Tak jsme se s králem opili a potykali si, načež jsme se rozešli jako nejlepší kamarádi.

Neuplynulo ani pár měsíců a už nás královská rodina potřebovala zas. Je zajímavé, že tady všichni pořád opakují, jakou má král velkou moc, mužů v armádě prý má víc, než žije ve všech barbarských kmenech východu, a přitom když o něco jde, musí zavolat na pomoc Darghaze, aby ho vytáhl z bryndy. Nu, nikoho lepšího samozřejmě neseženou, to je jisté, v tom má pan král pravdu. Možná není tak hloupý, jak o něm tvrdí jeden elf, co znám.

A proč si král zase žádal mých služeb. Protože má syna a chtěl by ho oženit s princeznou z cizího království, aby se stal taky králem. Ono se ukázalo, že pan synek teda na ženský moc není, abych tak řekl. On je spíš na chlapce. Ale s princem z cizího království se oženit zřejmě nemůže, ono to by pak asi byli králové oba dva. No a proto taky král vybral starýho dobrýho Darghaze, aby mladýmu princovi ukázal, jak se to s takovejma holkama vlastně dělá. Princ si vzal na cestu jenom svého starýho krollího přítele, jinak jsme jeli s mojí družinou.

Jeli jsme jeli a vymetali hostince po

cestě, ale princ byl stále zamlklej, asi mu chyběli ti jeho hošani. Až tuhle jsme dojeli na jednu svatbu dcery místního starosty, a ten nedal jinak, než že nás zve na hostinu. No prosím, proč ne, hostina to byla pěkná, komedianti tam byli, spousta pití a žen. Samozřejmě, že mě ženy hned začaly obletovat, a tak jsem měl v noci o zábavu postaráno. Pravda, v nejlepším se z místního hřbitova zvedli nemrtví a napadli svatebčany, ale zakrátko jsem je všechny pobil a vrátil se k rozdělané práci. Jedna mi jako odměnu za můj výkon vytetovala na záda překrásného medvěda. Chtěl jsem prince s těmito veselými děvčaty seznámit, ale zavřel se raději na pokoji se svým krollím přítelem. Inu, od krollů je vhodné nechat se vyučovat bojovému umění, ale nikdy ne mravům.

Tak jsme dorazili do země tý princezny, co si jí měl náš princ vzít, a tam že se prej o její ruku utká s jinejma princema. Nejdřív byl na naší počest uspořádaný královský ples. Nebo ples, každej říkal něco jinýho. Já ukázal svůj nadmíru vyvinutý vkus a nechal si u mistra krejčího spíchnout oblek s jaguáříím vzorem, takže se za mnou na plese všichni otáčeli. U místních slečen jsem měl samozřejmě úspěch a jen na málokterou během noci nezbyl čas.

Pak mělo dojít k samotnému turnaji, ale všechno se to odehrálo jako v nějakém děsivém snu. Můj barbarský instinkt mi ovšem jasně řekl, že je to celé podvod a klam. Nebylo to obtížné poznat, vzdálenosti v tom snu se neustále natahovaly a zase zkracovaly a místo zbraní jsem měl v ruce kus pergamenu s nápisem 'meč'. Také bylo zjevné, že monstrózní budova, v které jsme se měli utkat, nemůže existovat, taková obldná díla nestavěli ani legendární molodci. Naštěstí se nám po mnoha hrdinských skutcích, zejména mých, podařilo se ze snu vymanit a dosadit našeho prince na trůn. Jak mu to půjde s princeznou už je jiná otázka.

Hranice - část třetí

Jorchen Kierke

Rachejtle pro tupý národ

Nurnští se stranou uradili na plánu, dohadů se zúčastnil i pobledlý a potlučený Jan Křivý. Dwany Růžička prohlásil, že krollové jsou rasou tupou a přímočarou a že bude nejlepší je vylákat na most a tam z hradeb pobít. Plán se rozvinul v něco, co by mohlo vyjít. Šermíř Dwany odstraní z brány závoru tak, aby jistila jedno z křídel. Spustí padací most a otevře levou věž. Pokud jsou krollové opravdu tak tupým národem, vyrazí v zteč. Dojde k zavření brány a zajištění dveří. Horda nepřátel se ocitne na mostě a osádky palpostů je bez slitování postřelí.

„To zní dobře“, připustil vůdce, „Ale jsou hrozně houževnatí. Než je postřelíme, padne noc“.

„A aby nám taky vystačily šípy...“, přitakal opatrně Jan.

„Zatočíme rumpálem a zvedneme i s těma krollama padací most“, řekl Růžička, „Nif mi pomůže“.

„A...?“, ožil se netrpělivě slepý Ieronýmus.

„A voni popadaj do příkopu a rozbijou se vo skálu“.

„No já ti nevím...“, zavrtěl hlavou Babačan Borůvka.

„A co je takhle počastovat rachejtlem?“, ozval se najednou Vesta.

„My máme snad nějaký rachejtle?“, zdvihl obočí Nif.

„No... vy je nemáte. Ale já je mám...“.

Tenhle nápad zněl zajímavě.

„Bude je ale nutný trochu připravit... A když mi Grub pomůže...“.

„Jasně že ti pomůžu“, ožil do té doby letargický střelmistr.

Traskavinám a řízeným odpalům trpaslík rozuměl jako málokdo. A nejen to. Byla to jeho vášeň. Hned se jal propočítávat

optimální délku doutníků.

Plán potom Nurnští předestřeli Kalivodovi s Harbalřem a ti ochotně a takřka nadšeně souhlasili.

„Máte volnou ruku, pánové“, posvětil plán vrábelský správce.

Odpalovačem Vestových rachejtli měl být právě střelmistr Grub. Účinek rachejtli měla podpořit palba jedovatými šípy stran Otakára a šedovského kudůka Fenxe, který už prokázal, že střílet umí vskutku výtečně.

Muži zaujali stanovená místa. Dwany Růžička s Nifem Bouřlivákem u rumpálu čekali na signál z hlásky po pravé ruce. Fenx se vyšplhal na levou strážní věž a informoval přítomné vojáky, co se bude dít. Všichni si připravili luky a kušínky Fenx zaujal místo s nejlepším výhledem. Toužil po krvi. Na pravé věži bylo třeba udělat prostor pro mistra odpalovače a část Gwendarronských tedy post opustila. Grub si připravil rachejtle tak, aby žádný pohyb nebyl planý. Když byl spokojen, houkl sverepě dolů.

„Deme na to...“.

Dwany s Nifem začali za skřípavého ozvuku řetězu a soukolí rumpálu spouštět padací most. Když dosedl na své místo, tedy když narazilo dřevo na kámen, otevřeli druzi dokořán levou věž.

„Už se valej“, procedil skrze zuby Fenx a zacílil.

Krollí masa se vyhnula na pláň a divoce řvoucí rozevlátí horalé mávajících palicemi v běhu zrychlovali. Vedl je bojový pud a běželi tam, kde hrad Vráběl otevřel chřtán. Grub zůstal klidný a počítal, jakou rychlostí se nepřátelé pohybují a kde se nalézá bod, při jehož dosažení je nezbytné provést zážeh. Počítat zřejmě uměl. Dosud sice odpaloval pouze nálože v dolech a tam se vesměs prchalo opačným směrem, ale nabyté zkušenosti byly neocenitelné a při troše dobré vůle aplikovatelné i na současnou situaci. Čelo rozeběhlých mužů se dostalo na dostřel a muži na věžích zahájili palbu. Přesto se útočníci hnali dál jako lavina a střelná zranění

pouze zesílila jejich bojový ryk. Dwany Růžička zavřel veřej brány.

„Zvedáme!“, zařval na Nifa a vrhl se k rumpálu.

První nepřátelé přeběhli po kamenném mostě a dosáhli pohyblivého dřevěného prodloužení, zavěšeného na ocelových řetězech. To už sebou padací most cukl. Ale po mostě se valili další. Grub provedl zážeh a pravou věž zahalil dým. Ostrý svištivý zvuk prořízl hluboký ryk útočníků. Potom se ozvala ohlušující detonace. Muži z věží pálili po siluetách tonoucích v oblaku kouře a naskakujících na částečně zvedlou padací část mostku. Nif s Dwany rvali kolo rumpálu, ale ten se zasekl. Pot z nich lil, ale teď už s ním nehlí ani o pď. A krollové řvali a už je slyšeli bušit do vrat. Palba z věží neustávala. Když se dým rozptýlil, bylo možné spatřit spoušť, kterou rachejtle napáchala. Spousta příslušníků tupého národa ležela potrháná bezvládně na dně hradního příkopu, ale i těm trčely z hrudí a končetin šípky. A zbylí, krutě krvácející a snažící se zoufale prorazit bránu, se stali snadným terčem ostrostřelců. Grub do té řvoucí masy pod sebou házel ohnivé hlíny, nebezpečné výbušniny vlastní provenience. Brzy byl masakr krolliho lidu dokonán a planina před hradem utichla. Nikoli však hradní nádvoří. To propuklo v euforickou bouři nadšeného jásotu. Trpaslík Grub pyšně sestoupil z věže a utřel si rukávem zpocené čelo.

„To teda byla šlupa, co?“.

„Ale nějak se nám zasek most“, hlásil závalu soukolí barbar Nif.

„Houby zasek. Váří se tam aspoň sedum krollů“, zvolal z věže Fenx.

„No a co?“.

„Víš ty vůbec, kolik váží takovej masitej kroll?“, zeptal se Nifa Jan Křivý.

„No, asi dost“.

„No vidíš. A vy jste se snažili zvednout sedumkrát tolik“.

Nif pokrčil rameny.

„To je jako byste se snažili zvednout třeba dvě krávy...“.

„Hm...“.

„Tak to možná teda nebude zaseklý, no...“, pokrčil rameny Dwany Růžička.

„Je venku někdo?“, houkl na Fenxe Babačan Borůvka.

„Nikoho živýho nevidim...“.

„Tak to pudeme vodseknout. Pomožte mi někdo se závorou“.

* * *

„Todle bysme teda měli“, usoudil u poradního stolu Nif Bouřlivák, když přijal Harbalífovo podání ruky za dobře odvedenou práci, „Brána je zase zajištěná a most zvedlej. Rumpál je v pořádku, zasekej nebyl“.

Setník oznámil, že poslal dva muže na věž a dva pod poklop. Stráž měla za úkol okamžitě alarmovat, kdyby se cokoli pod hradem nebo na obloze byť jen šustlo. A řekl, že z Delkary s sebou díky Otakáru Vestovi přivezli tolik zásob, že by tady mohli odolávat obležení třeba celý měsíc. Z toho vyplynulo, že armáda se prozatím z hradu nehne ani na krok, a Otmar Kalivoda byl v tomto se setníkem i desátníkem Karhoulem zajedno.

„Ale něco podniknout by to chtělo“, ozval se Dwany Růžička, „Můžou zkusit něco, co nečekáme. A navíc - ani nevíme, kdo vlastně proti nám stojí“.

„My vlastně nevíme vůbec nic“.

„Já vám povím, co by to chtělo“, pronesl vážným, takřka obřadním hlasem slepý Ieronýmus.

„Co by to teda chtělo?“, zeptal se Babačan.

„Chtělo by to prořídnout jejich řady. Prořídnout jejich řady by to chtělo“.

Kouzelníkovu poselství působilo jako nepřiliš jasné slovo do pralice.

„Pane Kalivodo“, ozval se Otakáro Vesta po chvilce ticha, když si uvědomil, že Ieronýmus už zřejmě vyřkl vše, co měl na jazyku, „Mám takovej návrh, pokud byste tedy souhlasil...“.

A zeptal se, jestli když už je Vrábel pevně v držení gwendarronské armády a když nepřítel v první bitvě utřil vážnou porážku není na čase, aby Nurnská družina podnikla něco vně hradu. Takříkáje na vlastní pěst.

„Mám na mysli pokus o

soustředěný průzkum a útok ze zálohy. A taky potřebujeme nějakýho jazyka“.

„Myslíte zásah v týlu nepřítele?“, zeptal se setník Harbalíř a pohlédl opatrně na Otmara Kalivodu. Ten mlčky přitakal.

„Venku je ještě někde poblíž ten Ptáčník s varanama a divokejma prasatama“, připomněl Vesta, „Pokud teda ten Ptáčník není támhleta mrtvola“.

„Ten je na Ptáčníka moc mladej“, odhadl Růžička, „Je to spíš kluk“.

„Kolik vlastně má ten Harand Ptáčník synů?“, zeptal se Jan Křivý.

„Myslim, že tři“, ozval se Babačan Borůvka, „Všichni se menujou dost podobně“.

„Tak to asi bude dost nasranej, když jsme mu sestřelili kluka“, odušil Grub.

„Jo“, pokýval hlavou Nif, „To asi teda bude“.

„Vo důvod víc začít jednat dřív, než mu docvakne, co se tady právě stalo“.

„Vo důvod víc trhnout se hned“, souhlasil kudůk Fenx, dosud rozechvělý drtivým vítězstvím.

„Máte volnou ruku, pánové“, rozhodl Otmar Kalivoda, „Jednejte podle svého nejlepšího uvážení“.

Podzemní skrýš

„No jo, ale jaký je teda naše nejlepší uvážení?“, zeptal se kudůk Fenx, když vůdce svolal Nurnské na jednu ze zabraných komnat k rychlé poradě.

Nif pokrčil rameny a pohlédl rozpačitě na Dwanyho. Ten jej obdařil totožným bezradným gestem. Padly nějaké nepřiliš konkrétní návrhy, které kromě mlhavé představy vpadnout do Erbertu nebo dál setrvat na Vrábelu příliš nevedly nikam. Otakáro upozornil na hromadu mrtvých před hradem.

„Bylo by dobrý odklidit ty mrtvolý, aby tam nehnily“, navrhl malý pyrofor.

Nerohodný Bouřlivák se nápadu chopil, jelikož hobitův nápad oddálil bolestivou potřebu vydat nějaký jasný rozkaz.

„Mohli bysme na vodklízení využít

zajatce z vězení“, podotkl Jan Křivý.

„To bysme mohli“.

* * *

„V celách jsou nějací zajatci?“, zdvihl huňaté obočí setník Harbalíř.

Otmar Kalivoda přitakal a vysvětlil, že Nurnským při prvotním obsazení hradu padlo do rukou pět živých Perkeltoových žoldáků. Znělo to jako dobrý nápad a setník vydal příkaz desátníku Karhoulovi, ať vyčlení čtyři vojáky. Babačan Borůvka se nabídl, že je do vězení odvede. Jenomže zakrátko se mechem obrostlý hobit s vykulenýma očima přiřtil do trůnního sálu a křičel, že z podzemí se valí dým. Dwany Růžička, Nif a Jan Křivý se rychle ozbrojili a vyrazili v patách za horečnatým Borůvkou. Před vstupem do sklepení stáli Harbalířovi muži a zírali na kouř, který se valil z otevřených dveří do sklepení. Dým nepůsobil dráždivě a druzi i dle toho, jak rychle se na venkovním vzduchu rozplýval, usoudili, že je spíše alchymistické podstaty.

„Je to spíš nějaká mlha než čmoud“, řekl Dwany, když na čele skupiny sestupoval po vlhkých stáječících se schodech. S tasenými zbraněmi osmice mužů sestoupila dolů a vyvětrala. Vrábelsťi objevili čtyři zajatce, jeden chyběl. Jeho cela zela odemčená a prázdná. Vězni si stěžovali na hlad a obrovskou žízeň a své věznitele hlasitě vítali. Vypověděli, že před několika hodinami zaslechli ve tmě zvuky a kročeje. Potom něco třasklo a ucítili zvláštní pach. Že jsou zahaleni mlhou, spatřili, až když se dým rozzářil. Rozznávali jen siluety postav, ale nic víc. Potom se ozvalo skřípění mříže a Mravcovy protesty. Spoluvězeň zřejmě dostal ránu a utichl. Taky na něj předtím někdo zařval, aby držel hubu.

„Poznali jste ten hlas?“, zeptal se Křivý.

„Ne“, odvětil zajatec jménem Rež, „Někdo Mravce odvedl, ale kdo to byl, to netuším“.

„Všechny cely byly přece zamčený“, trval na svém Babačan Borůvka, „A to včetně týchle mříže, která je teď

odemčená”.

„A klíče byly kde?“, zeptal se jeden z vojáků.

„Pořád stejně. Táhle na háku”.

Ozbrojenci prohlédli podzemí, ale nenašli nic, pouze očázené místo, kde někdo něčím metl o zem.

„Divná věc”, posteskl si bezradně Nif.

„Hodně divná”.

Druzi vyvedli zajatce ven na nádvoří a Babačan před vstupem ohledal stopy. Nenalezl nic podezřelého. Nurnští se tedy spokojili jen s tím, že podali hlášení o podezřelém a nevysvětlitelném incidentu zmizení vězně. Dva vojáci se postavili k rumpálu a úklidová četa se pod dozorem dalších dvou uniformovanců vydala nejprve poklidit nádvoří a potom po spuštění padacím mostě ven. Tloukla jedna hodina odpoledne. A tehdy přišel Dwany Růžička za Nifem Bouřlivákem s vlastní iniciativou.

„Ieronýmus mě zneviditelní a já prozkoumám, co se děje v Erbertu”.

„Dobřej nápad”, posvětil Nif šermířův nečekaný návrh.

„Chlapi, nějak se divně zatahuje”, řekl najednou Babačan Borůvka, „Asi bude pršet”.

Druid měl pravdu. Oblohu pokryly mraky.

Neviditelný průzkumník prošel opatrně po sklopeném padacím mostě a pohlédl na odklízecí četou, která ve dvojicích odnášela olbřímí trupy krollů z planiny do hloubi lesa vpravo. Došel až k osířelé strážní budově a potom se vydal cestou z úbočí kopce. Les působil tiše a pustě. Hobit však nedošel daleko. Zaslechl dětský pláč. Zbystril tedy a pokračoval obezřetně vpřed. Zanedlouho spatřil původce vzlyků - malého a ušmudlaného asi osmiletého chlapce připoutaného ke stromu konopným provazem.

„Chlapi”, ozval se znenáhla Růžičkův hlas za Nifovými zády.

„Ty jseš pořád tady?”, otočil se

vůdce po zvuku.

„Ne pořád”, odsekl šermíř, „Já jsem tady zase”.

A vysvětlil, že v lese objevil spoutané dítě, ale jako neviditelný by jej nejspíš vyděsil k smrti. A navíc měl svůj vlastní důležitější úkol, ke kterému se musel vrátit.

„Dobrovolníci?”, zeptal se vůdce okolostojících.

Přihlásil se Babačan Borůvka. Nif s druidem se tedy po zuby ozbrojení odebrali za neviditelným Dwany k místu, které jim popsal.

„Táhle je... u toho modřínu...”, ozval se v hloubi lesa vrábelského kopce hobitův hlas, „Nějak se vo kluka postarejte, já jdu dál”.

„Co jseš zač, chlapče?”, zeptal se dobrácky Babačan, když malého odvažoval. Kluk se představil jako Horda Marhoul a mezi vzlyky vypověděl, že jej tady nechal připoutat pan starosta Švec. Stejně jako jeho kamaráda Josku Houlu. Josku prý Švecovi lidé uvázali pod kopcem na kraji lesa. Ze zmatené výpovědi vyděšeného dítěte, jež se schoulilo k Babačanovu mechovému tělu, si druzi udělali stručný obrázek o tom, kterak do vesnice přijel pan pošťák Perkelt a postavil starostu Švece do latě. Ten posléze propadl hysterickému výlevu před erbertským obyvatelstvem, jež si za pomoci svých pohůnků nechal zavolat na náměstí před radniční stodolou. A ukázal sedláky Houlu a Marhoulu, ať mu okamžitě vydají své syny. Rodiče chlapců se sice ohradili, ale báli se obávanému starostovi Erbertu postavit na odpor. Pan Švec nařídil starému dědkovi Múrovi, aby nic nechápající vyděšené děti odvedl k lesu. Múra bez řeči provedl, co mu bylo přikázáno. Děti odvedl a přivázal. Snažil se děti uchlácholit, že když budou hodné, brzy je pan Švec nechá puustit na svobodu. Výslech osvobozeného chlapce Nurnští vedli až do doby, kdy se vrátil Dwany.

„Do Erbertu jsem se nedostal”, vysvětlil hobit, „Problém se nalezá hned tady

pod kopcem”.

A vyklopil, že pod Vrábelem stojí u stromu přivázaný další kluk a o kus dál na louce že hoří vatra. Kolem toho ohně se válí něco kolem dvacítky krollů.

„Asi půlku z toho čítaj ženský a děti”, řekl Růžička, „A pak jsem zahlíd jejich vochočený kňoury a dva varany. Na něco čekaj, řek bych...”.

Varaní jezdci se ale v ležení nenacházeli, o tom se šermíř ubezpečil důkladně.

„Budou kout pikle nejspíš někde tady po lese”.

Babačan Borůvka zpravit Dwanyho o zajímavosti, kterou Marhoulovic chlapec uvedl na okraj.

„Ten kluk má z Pošťáka vysloveně strach a evidentně z něj má staženou řiť i starosta Švec.

„To už víme...”.

„Ale ten Švec se podle všeho bojí taky svojí ženy a ta ženská, zdá se, je s Pošťákem jedna ruka”.

„Ta Švecova ženská se prej jmenuje Vargalla”, upřesnil Nif.

„Hnusný jméno...”., utrousil Dwany Růžička.

„Hnusná je i ta vobloha. Ta vobloha se mi ale vůbec nelíbí”, podotkl Borůvka a ukázal na černé mraky, které se srážely nad Vrábelem, „Takhle rychlá změna počasí na rovinách prostě není normální”.

Nurnští si všimli i zdvihajícího se větru. Nebe nad hradem bylo černé a krajinu přikryl širavý stín. Tu a tam se v naditých oblacích blýsklo. Potom druhům zchladily tváře první nesmělé kapky deště.

Průzkum přivedl kluka do trunního sálu a zpravit přítomné o všech zjištěních. Potom se rozproudila divoká rozprava, zda vzít ležení krollů frontálním útokem, či nikoli. Setník Harbalř stále trval na obraně hradu a Otmar Kalivoda byl s velitelem GKA za jedno. Ve dvě hodiny desátník Karhoul v sále zažehl pochodně na stěnách, aby na sebe muži v místnosti lépe viděli. Tento bezděčný úkon

všem připomněl, že venku se valem setmělo, jakoby snad nadešel večer. A hustě se rozpršelo.

„To počasí musí mít na svědomí Ptáčník”, sykl Babačan s obličejem svařetělm předtuchou, „Ten chlap určitě plánuje útok”.

„Měli bychom zvednout most”, odušil správce Kalivoda.

„A stáhnout zvenčí chlapy”, ozval se setník Harbalř.

Nif se rozeběhl ven do deště. Po dřevěné podeště mostu se rozduňely chvatné kroky. Barbar se zastavil a zíral na přibíhající muže. Poznal Reže, v jeho očích se zračil úlek. Věžeň vykřikl něco o útoku, vzápětí už osádka strážní věže vyhlásila poplach.

„Zvedněte most!”, zařval vůdce Nurnských, „Zvedněte most!”.

Potom se vydal úprkem za dalšími odklízecí mrtvých, kteří si to hnali do trunní komnaty. Potomnělé hradby ozářil blesk, vzápětí se ozvala ohlušující rána hromu.

Nif vpadl do místnosti a zabouchl dveře. Tou dobou už zmáčení zajatci vykřikovali jeden přes druhého, že vojáci, kteří je hlídali při odklizení mrtvol, jsou do jednoho mrtví. Podle výpovědi se prostě v lese bez zjevné příčiny rázem zhroutili na zem.

„Nikoho ste tam neviděli?”.

„Nikoho!”, vykřikl Rež.

„Svažte je!”, vyštkl setník Harbalř strohý příkaz.

Úkolu se ochotně ujal trpaslík Grub.

Vrábel se připravil na další útok. Ten však nepochopitelně nepřicházel.

„Co se zajatcema?”, zeptal se obezřetný naglinský střelmistr.

„Do cel s nimi...”., rozhodl Kalivoda.

Zajatců se ujali Grub s Babačanem a odvedli je deštěm přes nádvoří do sklepení. Když Babačan pověsil klíče na hák, všiml si, že se trpaslík sklonil k zemi.

„Co to tam máš?”.

„Tady je místo, kde to bouchlo”, odpověděl Grub. „Podle mýho to byla nějaká mlha, která měla ukrejt ty, co si přišli pro

jazyka”.

„A co to znamená?”.

„To znamená, že to neproved nikdo z našich, ale někdo cizí”.

„No jo, to si myslím taky”.

„Ale to taky znamená, že nemohli přijít zvenčí. Nádvoří jsou přece pořád plný lidí”.

„To je fakt...”.

Grub zalovil v mošně a vytáhl krátkou hůlku.

„Co je to za klacek?”.

„Hůlka”, odpověděl suše Grub a začal se otáčet dokola, „Prostě taková hůlka...”.

Předmět vydával slabé tikavé zvuky. A jak Grub pomalu vykročil vpřed, tiché cvakání se zrychlovalo. Ozvuky dovedly důlního alchymistu až do sklepní místnosti s harampádím. Došel na samý konec neuklizeného skladiště.

„Tady...”, ukázal na kamennou zeď a začal ji ohmatávat.

„Tady co?”, zeptal se druid.

„Spára...”.

* * *

Onedlouho se ve skladišti srotila úderná skupina tvořená Grubem, Vestou, Nifem a dvěma zkušenými vojáky, které ochotně uvolnil Harbalř. Grub zatlačil na zeď a ta povolila. Otevřel se tajný vstup do hlubšího podzemí. Oddíl vstoupil do úzké špinavé a zatuchlé chodby. S napřaženými zbraněmi muži sestoupali hluboko a dál do příčné chodby, jež je vpravo dovedla na slepý konec. Puklina ve skále byla vystlaná cupaninou z hadrů. Naglinský trpaslík odstranil cupaninu a odhalil tak úzkou puklinu do nějaké kruhové prostory. Pochodeň ozářila protější zeď z vlhkých kamenných kvádrů. Zeshora tam padal přisvit nesporně denního světla a Grub ucítil na obličejí ovan čerstvého vzduchu. Hlavu se ale dovnitř strčit neodvážil. Skupina nechala puklinu puklinou a otočila se prozkoumat druhé rameno chodby. Chodba je dovedla hluboko pod Vrábel, klesala a stáčela se. Potom druzi zaslechli vzdálený hlas. Pomalu se přiblížili k dřevěným dveřím v boční stěně. Zárubňovými škvírami

pronikalo tlumené světlo, chodba jinak pokračovala dál do temnoty. Nif se prodral do čela a rozeběhl se ramenem proti dveřím. Zmokvalé dřevo zapraštělo a rozlétlo se. Útočící Nurnské zalilo světlo. Těsně před drtivým útokem spatřili místnost osvětlenou lucernou a člověka, opírajícího se o berlu. Muž druhou berlou právě přetáhl spoutaného zajatce krčícího se na zemi a počastoval jej nadávkou. Berla opsala oblouk a trup muže pohyb následoval. V tu ránu na nepřitele dopadly ploché strany čepelí a cizinec se zhroutil.

* * *

„Našli jsme ztlučeného Mravce a máme nákyho cizího chlapa!”, zařval Nif, když vpadl do truunního sálu. Za ním vběhli vojáci s nosítka a bezvládným tělem. Grub s Vestou jistili žoldáka Mravce, jehož tvář byla plná podlitin. Mravce někdo musel dobromyslně zbavit pout.

„Mravce svaž!”., houkl směrem ke Grubovi Otakáro a opřel o zeď dvě dřevěné berly.

Otmar Kalivoda se sklonil nad nosítka a pohlédl do cizincovy tváře znetvořené hlubokými jizvami popálenin.

„Kdo to, u všech d'asů, vlastně je?”.

„To nevíme, ale našli jsme dokumenty”, vykřikl Otakáro a podal panu správci písemnosti.

Pan Kalivoda je rozložil po stole a nahlédl do nich. Jednalo se o vlastnické listy a dokumenty ohledně dědického řízení, připisující majetkové nároky hradu Vrábel, jakož i lesů a polností v širokém okolí, jistému Volodaru Vrábelskému. Grub vysvětlil, že dole v podzemí měl ten muž zařízení skryš, sestávající ze třech místností vybavených krbem, nábytkem a zásobami pro přežití. V krbu prý hořel sporý oheň. Jakým způsobem byl vyřešen odvod kouře z krbu, respektive kam vedl komín, to zjištěno nebylo. Někam ale vést musel. Nif varoval, že Mravec tam dole ihned po své záchraně oznámil, že cizích mužů v hradním podzemí přebývalo celkem šest, čemuž odpovídal i počet polních lůžek. Ti zbylí ale před dobrou půlhodinou odešli.

Dodávali si prý odvahy plácáním po ramenou a skandováním, a vykřikovali něco o jakémsi rytíři Odplatovi. A také o krollech, kteří se rozlezli po vrábelském kopci jako sarančata. Dva z neznámých ozbrojenců byli barbaři a Mravec zmínil i nějaká jména, která mu utkvěla v paměti.

„Takže se nám tady někde poflakuje pět po zuby vyzbrojených chlapů”, dodal Nif Bouřlivák na závěr, „A ještě možná nějaké rytíř, co jim všem vel”.

Nurnští popáleného muže na nosítkách spoutali a věnovali se pečlivým přípravám na výslech. Byli přesvědčeni, že tohle je jazyk, na kterého celou dobu toužebně čekali. Jazyk, který bude znát odpovědi. Jenomže než zajatec přišel k vědomí, hlídky na hradbách vyhlásily poplach.

„Útok je tady!”, zvolal Jan Křivý a tasil meč.

„Vemu k sobě Růžu a slezeme záchodovou cestou”, vyštěkl Otakáro směrem k vůdci, „Dwany, kde jseš?”.

„Tady”, ohlásil se neviditelný šermíř.

„Ieronýme! Zmizni mě!”.

„Jak je libo”.

Dva páry neviditelných hobitích nohou rozvibrovaly schodiště do patra. Zbytek osazenstva trunního sálu vyběhl do deště směrem ke hradbám.

Vydejte se spravedlnosti!

Mračna ztmavla a déšť zhoustl. Na vrábelské planině mimo dostřel hlídek rozmístilo několik biřiců do rozplzlé řady osm shluků lidí. Pozorovatelům brzy došlo, že ti lidé jsou v haždém hroznu spoutaní provazy do kruhu kolem poctivého snopu slámy. Byli to lidé vyděšení, někteří i velice vyzábli. Biřici do nich šfouchali ratišti cepů a občas některého z vězňů bolestivě přetáhli přes lýčka či záda. Mezi vězni byli staří i mladí, muži i ženy. Venkované. Někteří z pohůnků třímali pochodně, které v silném větru divoce plápolaly. Za linií vězňů a pochopy se vynořila nosítka s židlí, zakrytou stříškou proti

slunci či dešti. Na židli dřepěl obtloustlý muž, na nosítkách jej přinášela čtveřice neozbrojených vesničanů. Kolem kráčeli další muži s pochodněmi a druzí s cepy a jinými dřevěnými bijáky. Po levé straně nosítek se pohybovala žena v černém. Kožené kalhoty a kazajka mokré deštěm se ve světle pochodní leskly. Zplhlé dlouhé vlasy jí padaly volně na ramena. U pasu se ženě houpal meč.

„Vargalla”, odušil Fenx.

„Vypadá, jakoby Iarwanně z voka vypadla”, hvízdal Babačan Borůvka, stojící vedle něj na strážní věži.

„Kdo je Iarwanna?”, zeptal se kudůk nechápavě.

„Věř mi, že zrovna tohle nechceš vědět...”.

Starosta Švec zvolna přehlédl řadu vězňů zleva doprava a plácl se spokojeně přes břicho. Potom se nadechl a teatrálně s mnoha dramatickými pauzami, aby tak dodal váze svých slov, hlasitě přednesl pečlivě sesumírované požadavky. Tedy že pokud okamžitě nevítaní uzurpátoři hradu Vrábel, který je majetkem města Erbert, tedy jeho samého, nesloží zbraně, neotevrou brány a nevydají se na milost spravedlnosti, zahoří nevinní bohůbojní lidé jasným plamenem. Tady na kopci, před očima všech. A vina zbytečné ztráty na lidských životech takovýmto obzvlášť trýznivým způsobem bude přičtena k vině za skutky již spáchané a že za takový odporný zločin nečeká vrábelské dobyvatele a kořistníky nic jiného než šibenice.

„Jestli se okamžitě nevydáte spravedlnosti, budete viset”, vřeštěl pan Švec jako smyslů zbavený a od úst mu odlétaly sliny. Paní Vargalla Švecová vytasila stříbřitou čepel. Neměla tušení, ostatně jako kdokoli jiný, že do zad se jí plíží dva nepřátelští hobiti. U posledních stromů se vztyčili. Veděli o sobě navzájem pouze podle dechu zrychleného očekáváním.

„Světloňoši, konej!”, zavřeštěl erbertský starosta.

Jeden muž s pochodní vykročil od nosítek k nejbližšímu shluku vězňů.

„Ne, tyhle ne!“, zaječel Švec, „Ty vedle!“.

Světloňoš hodil pochodeň do středu hrozu věžňů. Vyšlehly plameny a ozval se šílený řev. Vzduch nasýtil pach spálené slámy a škvířícího se oleje. Hořící lidský shluk v srdcevrucím řevu porušil vyrovnanou linii a hnul se vpřed. Ti lidé běželi, než jim došly síly. Potom padli na kolena a postupně utichli. Horký vzduch hnal do výšky sloup jisker, požárů syčelo dopadajícími kapkami deště. Okolostojící lidé v poutech propukli v nářek. Došlo jim, co je všechny do jednoho čeká.

„Vydejte se spravedlnosti!“, zařval znovu starosta Švec, vyšílený k samé hranici nepřítelů.

„Ale tohle přece...“, pohlédl bezmocně na Otmara Kalivodu setník Harbalíř.

Stáli na střeše stájí a přihlíželi té neskutečné hrůze.

„Otevřete bránu...“, zaúpěl vrábelský správce rezignovaně.

„Spust'te most!“, vykřikl velitel vojska, „Spust'te most!“.

Nif Bouřlivák si nebyl zcela jistý, jaký přijde příkaz, až se brána otevře. Postavil se tedy před veřeje a tasil.

„Voni votevírám bránu!“, zhrzil se neviditelný Otakáro Vesta v lese.

„Dem do nich?“, ozval se Dwany.

„Jo. Ale napřed počastuju Švece a tu zákeřnou ženskou...“.

A vypil flakón a nabil šipku potřenou obzvláště vybraným svinstvím. Pyroforovo tělo najednou vrhlo stín. A potom lupla spoušť.

Útok přišel naprosto nečekaně, šipky přilétly takřka naráz. Vargalla i Švec se zhroutili a od úst jim šla pěna. Účinky smrtícího jedu byly takřka okamžité. Erbertský starosta se převrhl dopředu a spadl na hlavu. V dalším okamžiku se nosítka zhoupla zpátky a za podřatými muži, kteří je nesli vzadu a nyní z nich vytryskla krev, se zmotnil Dwany Růžička s nenávistně staženou tváří. Přilétly další šípky. Vesničané vyzbrojení cepy, necvičení v boji a nechránění zbrojí, se obrátili

a vyrazili do útoku. Ten útok byl však proti síle kovu a letité zkušenosti beznadějný. V závěru šarvátky, když dřevěný most dosedl na kámen, přichvátal rozezlený Nif Bouřlivák se svou špetkou do mlýna. Muži, který právě počastoval Otakára Vestu po přílbici, přeťal barbar nemilosrdně páteř nad bedry. Venkovan se zlomil jako uschlá větev. Zbytek cepinů, kterým se podařilo zůstat na nohou, odhodil zbraně a vzdal se.

„Potřebujete tam pomoc?“, ozval se od hradní brány výkřik Jana Křivého.

„To si piš!“, odpověděl Dwany, „Přineste provazy!“.

Zkrátka se tu objevil Fenx s Grubem.

„Rozvažte pouta těm zhoufovanějším a tydle tady svázat!“.

„Jo“.

Kudůk Fenx odběhl na jeden konec linie tvořené svázanými venkovany a jal se jim přerezávat pouta.

„Tady máš kudlu a vosvobod' se“, podal trpaslík Grub kudlu nejbližšímu vesničanovi.

Ani se mu přitom nepodíval do obličejů. Že je to Švecův pohunek, který doslova před chvílí složil zbraň, mu jaksi uniklo. Muž napřáhl kudlu a houkl, ať ho nechá jít. Zezadu zasvičela Růžičkova čepel a rozpoltila chlapova lebku.

„Tohle byl nepřítel, Grube!“, sykl našťavaně hobit s tváří pokrytou cizí krví, „Našinci jsou támdle...“.

Otakáro s Nifem narychlo hledali přeživší, Dwany Růžička zatím svým pověstně ostřížím zrakem nechápavě hleděl do lesa.

„Tendle chlív žije...“, houkl Nif.

„Co je, Dwany?“, zeptal se Vesta přítele zírajícího bděle mezi stromy.

„Moc snadná práce. Nechápu, kam se poděli ti krollové“.

„Buď rád, že tu nejsou“.

„Což vo to. Ale nedává mi to vůbec žádnéj smysl...“.

Mnoha boji ostříženému veteránovi

totiž vůbec nešlo na rozum, proč Švec přitáhl s bandou nebojeschopných vesničanů až pod hrad a domáhal se otevření bran, když nebyli schopni účinného protiútku. Co by asi tak učinili, kdyby se na ně vyřítíl přes most dobře cvičený a vyzbrojený oddíl gwendarronské armády? Zhola nic. Ani by si neupřoukli, jak se obrazně říká. Smysl by dávalo, kdyby v záloze číhali připravení rabiáti, kteří by nečekaně zaútočili ze stran nebo z týla. Ale ze zálohy nevyběhl nikdo.

„Tak se třeba votočili. Votočili se, když viděli, jak jsme s nima zatočili“.

„Ne“, trval zarputile na svém Dwany, „V tom lese není ani noha. Tlupa krollů v ležení pod lesem, kterejm celý to Švecovo paličský procesí muselo nutně projít takřka pod rypákama, tam nepochopitelně zůstala. A nad nima holej les. To mi prostě nedává smysl“.

„Tím spíš bysme se měli kvapem vrátit za hradby“.

„Tendle dejchá taky!“, zvolal Nif.

„Jedno jsem vám ohledně toho krollího ležení zapomněl říct“, vzpomněl si šermíř Růžička.

A popsals, že vedle starého náčelníka tlupy trčela do země zaražená hůl s tak již řečeným Babačanovým znamením. Hobitímu průzkumníkovi připadalo, že předmět mezi Divokými požívá nemalé úcty.

„Tak ta ženská, ta Vargalla, chlapi...“, hlásil Nif, „tak ta ženská je taky tetovaná. Ouplně stejně jako ty dvě v Liscannoru. Přímě nad kozama...“.

„Vůbec to nechápu. Ženská jak břitva, že by ses s ní nechtěl potkat v tmavém průjezdu, a vlez do chomoutu tlustému venkovskému drnrohryzovi... To je ještě divnější, než že v lese nečíhaly žádné zálohy...“.

„Třeba ten Švec vlez do chomoutu jí...“.

„Ten Švec navopak vůbec nic!“, vztyčil se barbar nad mrtvolou, „Ani na prdeli ne... Žádný tetování...“.

„Co teda teď, Nife?“, zahlaholil pyrofor, „Naženem všechny ty chudáky na

dvorek a zalígrujeme se?“.

„Asi jo. A bařneme i ty jazyky“.

„Furt jsme se úpěnlivě snažili vo jazyky a teď jich máme kór nák přeřšel...“.

„Shromážděte všechny na nádvoří, chlapi“, vykřikl Otakáro, „My s vůdcem si zatím rychle promluvíme s Kalivodou“.

„Co s ním budeme řešit?“, chtěl vědět Nif, když klusal hobitovi po levém boku.

„Musíme vyrazit dolů a dobít ty krolly, dokud se nesešikovali“.

„Pudeme záchodovou cestou a oklikou?“, chtěl vědět Dwany Růžička, „Nebo přímě?“.

„Vlít bych na ně přímě. Je načase se osamostatnit“.

„Řady Harbalířovejch mužů ale prořídly...“.

„Právě. Přišel čas najít za nás náhradu...“.

Přísaha věrnosti

Otmara Kalivoda přiběhl zvenčí, byl v plné zbroji.

„Prý se po mně sháníte!“.

„Jo. Chceme zaútočit na to krollí ležení...“, řekl Nif.

„A máme ještě jeden návrh...“.

Vesta vysvětlil, že nastal čas, aby Nurnští vyrazili do okolí. A že podle soudu Nurnských se Režovým mužům dá věřit a bylo by dobré je vzít do služby jako pánovu osobní družinu.

„Vykoupěj si tak svobodu“.

Otmara Kalivoda kupodivu ani na okamžik nezaváhal. Už se mu ta myšlenka samotnému honila hlavou.

„Dobře. Odprísáhnou mi věrnost... Teď hned... Přiveďte vězně na nádvoří...“.

Vnější nádvorní přecpaným davem spoutaných i nespoutaných lidí, civilistů, vojáků i osob polovojenského druhu, zmítal chaotický mumraj.

„Lidi! Je tole něčí dítě?“, snažil se Babačan Borůvka překřičet hučící dav a

ukazoval na usopleného kluka, který se mu lepil k mechovému brnění a pronásledoval ho na každém kroku, „Jakže se to...“.

„To je Horda Marhoul...“, vykřikla nějaká zbitá paní.

„Sou tady Marhoulovi? Tak lidi, nevíte něco vo Marhoulovejch?“.

„Tady!“, zaječela kyprá žena z davu, který ji začal postrkovat vpřed.

Selku oslzlou olejem a zmokvalou deštěm dotlačil dav až k dítěti, které přivinula k dmoutác se prsům a propukla v pláč.

„A co naše děti?“, ozvalo se několik zoufalých hlasů z davu.

„Lidi“, snažil se je překřičet Babačan, „Víme eště vo Joskovi Houlů. Vypravíme pro něj přepadovej oddíl vostrejch hochů“.

„A co vostatní?“.

„A co naše Kletuška?“, vykřikl podsaditý muž prošedlých skrání, „Co Kletuše Blínová?“.

„Horáda vod Křepelů taky vodvlekli. A plno dalších!“, zvolala hysterická žena.

„Slibuju, že toho starýho Můru dostaneme...“, zapřísáhl se druid Babačan.

„Ale houby Můra! Perkelt je vodvez!“.

Babačan Borůvka se dozvěděl, že většinu zmizelých dětí odvedl na voze Cholomar Perkelt, řečený Pošťák. Než ale druid stihl překřikujícím se lidem předložit další slib, přikráčeli Nurnští včele s Otmarem Kalivodou. Několik vojáků hnalo vězně. Desátník Karhoul vybídl lidi ke klidu. Vrábelský správce zavedl k Režovým mužům řeč, ve které jim přislíbil svobodu a beztrestnost výměnou za bezodkladné složení přísahy věrnosti jeho osobě. Rež byl zbaven pout a přísahal jako první. Správce Kalivoda mu položil na rameno meč, aby tak přísahu přijal. Postupně i ostatní z pětice žoldáků odpřísáhli věrnost novému pánu.

„A teď si najděte svoje zbraně a zbroje a připravte se hájit pánův život“, přikázal setník Harbalř.

„Ale kde...“.

„Všechno se válí po koutech tam v trůnní komnatě“, odušil Dwany Růžička.

Režovi muži odkvačili hledat své věci.

„Je tady mezi váma starosta?“, zvolal Babačan.

„Švec je mrtvej!“, zašumělo to houfcem lidí.

„A taky pěkněj sviňák!“, zapištěl chraptivý ženský hlas.

„Sviňák Švec!!!“.

„Ale né, lidi! Mám na mysli toho vašeho kováře...“.

„Gorgol!“, ozvalo se po chvíli.

„Drahan Gorgol!“.

„Gor-gol! Gor-gol!“, skandoval dav a jako nějaký jednoduší organismus tlačil svým středem hubeného muže. Vyhřezla vyzáblá troska s vousisky i vlasy po hrud. Na Drahanu Gorgolovi ale bylo patrné, že kdysi býval vysoký, silný a šlachovitý, než jej Švec nechal zavřít do vězení. Detaily o Gorgolově věznění, stejně jako o věznění a týrání i jiných Švecových odpůrců a konkurentů, vyšly najevo v krátkém nepřehledném výsledku, doplňovaném vlnami ohlasů přítomného davu. Švec byl prostě místní despota, který si s obávaným Pošťákem v zádech podmanil Erbertské a vládou cukru a bíče rozdělil obyvatele na dva nesmiřitelné a silově nepoměřitelné tábory. Teď byl jednou provždy mrtvý a osvobození lidé byli svolní vyprávět. Nebylo však mnoho času na plané řeči, Nurnští potřebovali sejít z kopce a v první řadě vyřídit ty krolly.

„A je tam pořád ještě ten malej Joska“, připomněl druid.

„Pane starosto, vypite todle“, předstoupil před Drahanu Gorgola Otakáro Vesta, „Je to dryják. Postaví vás to na nohy“.

Bylo vidět, že vyzáblý pan Gorgol je buďto odevzdaný, nebo svým zachráncům bezmezně věří. Vypil Vestův lektvar a oklepal se pachutí, která se mu rozlila po jazyku a horním patře.

„Hej, vojáku!“, obrátil se Otakáro na nedaleko stojícího vojína.

„Ano, pane?“, sklapl paty

uniformovanec.

„Vydej těm lidem jídlo z proviantních zásob“.

„Rozkaz, pane...“.

Faktu, že po boji v lese a na střeše věže požívá hobitů alchymista u vojáků silný respekt, si byl vědom. A respekt jej těšil a patřičně si jej užíval.

„Domluvíme se, kdo pude, vzbudíme se a vletíme na ty krolly“, vydal příkaz Nif Bouřlivák, „Za chvíli se všichni sejdem v trůnním sále!“.

* * *

V přízemí hlavní věže narazili Nurnští na Režovy muže, sbírající své zbraně, a také na trpaslíka Gruba. Střelmistr seděl na hraně nosítek a o něčem si s popáleným mužem povídal. Zajatec měl rozvázané ruce a tvářil se vážně. Grub ještě vážněji, jako na divadelních prknech. Když před ním stanul Nurnští, představil je. A potom představil popáleného rytíře Odplaty. Ieronýmus pomalu sestoupil po schodišti a zadumaně hladil opici, jež mu dřepěla na hubeném rameni.

„Je to tak, jak jsme si mysleli“, řekl trpaslík, „Tenhle pán není nikdo jiný, než Volodar z Vrábelu. Právoplatnej majitel hradu“.

„Nechci se vopakovat“, pokýval hlavou slepý kouzelník, „ale já vám to říkal...“.

„Zavolejte někdo Kalivodu a Harbalře!“, zvolal Nif, „Plán se vodkládá“.

„Tak to se teda stihnu nabaštit“, řekl Otakáro Vesta a prohrabal mošnu, „Co to tady máme? Kus masa nějaký... Hodím si to v kuchyni na voheň a hnedko jsem tady...“.

Družina horoucího rytíře Odplaty

Volodar Vrábelský vypověděl svůj prapodivný příběh. O tom, kterak jej na marrburských studiích zastihla zpráva o otcově tragické smrti a smrti všech vrábelských příbuzných a služebnictva. Vyprávěl o tom, jak se po vypořádání dědického řízení vrátil zpátky na osiřelé panství, jak sestavil panskou družinu ze svých přátel z dětství a známých

jejich známých. Jak se jako zimní vládce ujal vlády, která neměla dlouhého trvání. O niterním hlasu neřekl nic, tihle lidé kolem by jej měli za blázna, ale vypověděl o erbertském starostovi Švecovi, který se objednal na audienci, při níž mu vysvětlil, jak se věci mají. Totiž že všichni rozumní lidé, včetně jeho zesnulého otce, se podřídili vůli Cholomara Perkelta. A on, pokud je mu život milý, se že podřídí také. Volodar Švece nechal spráskat a vyhodit. Švec se ale brzy objevil znovu, tentokrát bez ohlášení. Odvolal se na Perkeltovo jméno a přišel s nabídkou peněz. Vysvětlil, že je lepší být s panem Perkeltem zadobře a stejně tak s Hardanem Ptáčníkem, který pro něj pracuje. Volodar Švece odmítl s tím, že touží s opovržlivým Perkeltem hovořit osobně z očí do očí. Že se té noci poprvé ozval hlas, to Nurnským zamlčel. Hlas, který jej nabádal, ať se podvolí. Hlas, co sliboval a hrozil, co jej budil ze spánku a nedal mu odpočinout. Nevěřili by mu. Považovali by ho za šíleného. Někdo z kolemstojících se zeptal na tu věc, co vlastnil Volodarův otec. Náhrdelník. Zlatý řetěz s podivně tvarovanými články a dvěma velkými černými obsidiány. Kdyby hrad Vrábel nebyl vyrabovaný, mohli by si masivní šperk prohlédnout na velkém obraze, který tu visíval. Měl to jasně zařezané v paměti. Volodarův otec Karmal na plátně vystavoval šperk pyšně na odív, už tenkrát na Volodara obraz působil, že nikoli hradní pán je středobodem plátna, ale že plátno zachycuje portrét řetězu. Obraz ale zmizel a s ním všechno, co mělo nějakou hodnotu. Vlastně i to, co nijak povšimnutíhodnou hodnotu nemělo. Někdo se otázal, kde Karmal ke šperku přišel. Tohle Volodar věděl bezpečně. Ve věhlasném marrburském šperkařství Malvína Rudda v Ploské ulici nedaleko říčního mostu. Tomu šperkařství starší lidé říkali Palašovo klenotnictví. Palaš bylo jméno původního majitele, než od něj otec pana Rudda zavedený a prosperující podnik kdysi dávno, někdy koncem šedesátých let, odkoupil. Původní majitele si popálený muž pamatovat nemohl, někdy v té době se totiž Volodar Vrábelský narodil. Šperk Karmal

Vrábelský koupil až počátkem osmdesátých let, avšak Volodar si zřetelně pamatoval, že cejch na řetěze byl cejchem Palašů a jako rok výroby uváděl rok 1061.

„Hm“, odušil Ieronýmus.

„A kam se ten řetěz poděl, to náhodou nevíte?“.

„Otec s ním byl pohřben“.

„Kde?“, chtěl vědět Fenx.

„Na erbertském hřbitově. V rodinné hrobce...“.

„Aha...“.

„Chlapi, skáčeme vod jednoho ke druhému a zamotává se to jako šmordchanec“, ozval se Grub a vyložil, co mu v osobním rozhovoru předtím, kdy se všichni ostatní věnovali na nádvoří osvobozeným Erbertským a přísaze Režových mužů, Volodar Vrábelský vypověděl. Když panu Volodarovi koncem loňského roku spadlo do klína nečekané dědictví, nebyl na to připraven. Jako mladšího syna jej rodiče vedli ke studiu a budoucí dráze královského úředníka v Marrburku. Otec jej nevedl ani k nabytí zkušeností jak vládnout a jak spravovat rodinný majetek, ani k umění vládnout zbraní. Jeho zbraní měl se stát brk a pečlivé vedení manuskriptů státních záležitostí. Nečekané dědictví vytrhlo mladého muže z předurčené dráhy a uvrhlo zpátky na hrad Vrábel, veskrze nezkušeného a osamělého. Karmal Vrábelský vzal s sebou na onen svět nejen milovanou matku a bratra, ale i služebnictvo. Ti, co přežili, odešli. Volodar převzal hrad liduprostý a v kraji panovala zima. Základ panské družiny věrných sestavil z přátel z dětství. A ti přivedli další.

„Brzy přišly stran starosty Švece a toho Ptáčníka nároky“, připomněl Grub, „Vo tom už tady něco padlo“.

„To jo“.

„No ale to byly malé ryby. Nakonec se vobjevil Perkelt, řečený Pošťák, a to je podle všeho úplně jinačí persóna“.

„Dyť je to jenom vobyčejnej pošťák“, namítl Babačan.

„No, von to asi úplně vobyčejnej pošťák nebude. Maj z něj tady nahnáno úplně všichni. A dost nasichr je to kouzelník“.

„Proč by kouzelník dělal pošťáka?“.

„Protože to jednoduše žádný pošťák nebude“.

Grub pokračoval.

„Ten Perkelt se nějakým způsobem nejenže nenechal mladým pánem Vrábelu spráskat, ale přinutil jej přistoupit nejen na nabídku finanční odměny, ale především na nabídku sňatku kvůli budoucím údajně dobrým vztahům“.

Popálený muž se zatvářil zoufale.

„Jsem přesvědčený, že stojí za smrtí několika z mých mužů, někteří další se ode mě odvrátili...“, pronesl zkroušeně, „Oddanost mi vypověděl i starosta Švec i správce honitby“.

„Harand Ptáčník...“.

„Ano“.

„Proč jste prostě neodjeli? Proč jste prostě neodjeli tohle všechno udát na příslušnejch místech?“.

„Pan Perkelt mi dal zcela zřetelně najevo, že Vrábel je pod neustálým ostržím dohledem a že jej nemám opouštět, pokud o svůj život alespoň náznakem stojím... Tou dobou už moje družina čítala posledních osm mužů a nebylo jisté, jestli některý z nich neslouží druhé straně... Cholomar Perkelt vcelku neoblomně trval na svém, tedy že svoje lidi má všude a že i kdybychom se uchýlili k nerozvážnosti z hradu uprchnout, nedojdeme daleko“.

Grub se znova ujal slova a vysvětlil, že pan Volodar se, jak to tedy on v kostce pochopil, ve svízelné situaci, kdy netušil, komu věřit a komu ne, rozhodl naoko Perkeltovy návrhy přijmout a přistoupit na jeho hru ve smyslu zlepšení vztahů ke všeobecné spokojenosti. Tedy přijmout nabídku na sňatek s jeho chráněnkou. Ve skutečnosti se však rozhodl zinscenovat svoji smrt a tedy se tak zbavit onoho v jistém smyslu ochranného dohledu. Nechal rozpustit svou družinu, zamýšlený plán sdělil pouze Krastavu Klakoňovi, veliteli Panských, a ten mu u svých prarodičů v nedaleké Luži dojednal dočasný azyl. Tam se měli později setkat a umluvit se o dalším postupu, jak se původce všeho zla, Cholomara Perkelta,

zbavit. Volodar Vrábelský tedy naoko obrátil a Pošťákovy návrhy přijal. Zásnubní hostina se měla konat přímo na Vrábelu a zajištění pohoštění a oslav se ochotně ujal horlivý erbertský starosta Švec, který se mohl přetrhnout, aby se před Pošťákem ukázal ve správném světle loajality. Harand Ptáčník zajistil vybranou zvěřinu, kterou Švec nechal opékat na ohních v hradní zahradě. Tam, co tenkrát stával lovecký altán. A právě altán si Volodar zvolil za místo své tragické smrti.

„Jak to proved?“.

„Nacpal to tam lahve s volejem a v příhodný chvíli to tam zapálil. Prostě přede všema uhořel...“.

„Jak by to...“.

„To ani nehledali tělo?“.

„Určitě hledali“, odvětil pán Vrábelu, „A pokud hledali, tak taky našli. Tělo jednoho z družníků, který byl zabit nepřáteli. Spáleného k nepoznání“.

„A jak jste se vodamtad dostal vy?“,

chtěl vědět Jan Křivý.

„Chodbou do podzemí. V altánu byl poklop, úniková cesta...“.

„Ovšem zajímavý mi přijde jméno tý snoubenky, co Pošťák tadyhle pánovi mnil vnutit“, vzpomněl si Grub náhle na jeden podstatný detail.

„A to je?“.

„Iarwanna...“.

„Počkej“, zarazil se slepý Ieronýmus, „Ty myslíš ta Iarwanna? Ta varanolítice? Ta, co plánovala upálit Babačana?“.

„No, všechno tomu tak nějak nasvědčuje...“.

Vrábelský pán smutně poukázal na své popáleniny a pravil, že sílu ohně, když vybuchly lahve s vroucím olejem, poněkud přecenil. Přechal v podzemí do noci a šeredně popálený se za tmy dopotácel do Luže. Potom se mu zanítily rány a přišly silné horečky. Mnoho dní proležel v rybářském domku Klakoňova děda potácející se na tenké hranici mezi životem a smrtí. Když bylo jisté, že Volodar Vrábelský je skutečně považován za mrtvého a vstup do hradního podzemí zůstal

neobjeven, nechal Krastav Klakoň svého pána přenést do útrob vrábelského kopce. A přivedl Kramzacha Korce, který svým druidským umem zaplašil smrt, lačně obcházející kolem jeho škaredě popáleného těla, a dál se při občasných návštěvách staral, aby se zranění zahojila. Krastav Klakoň zatím shromáždil věrné a stvořil družinu rytíře Odplaty. A družina rytíře Odplaty trpělivě čekala, až pán hradu nabyde znovu sil a rozhodne, jak se jednou provždy zbavit Cholomara Perkelta a jeho poskoků. Tou dobou Pošťák přivedl na hrad skupinu Pališarových žoldáků. Družina rytíře Odplaty se soustředila na to, jak nejvíce znepříjemnit život novým obyvatelům hradu a jak oslabit Perkelta. Usnesli se, že bude záhodno se nejprve zbavit Hardana Ptáčníka, na kterého měl spadeno i Kramzach Korec. Korec slíbil, že Odplatově družině pomůže s Ptáčníkovým odstraněním, pokud se družina zbaví tlupy jeho krollů. Skrze krolly se rozšířila pověst o rytíři Odplatovi velice rychle a příběh o tajemném mstiteli nabyl na košatosti. Nemohli-li se Volodaroví muži početné tlupě horaľů postavit přímo, sehrávali neinteligentním a krajně pověřčivým krollům po nocích zinscenovaná zjevení rytíře Odplaty a jeho horoucího meče.

„Takže vy jste tady votrávili ty psy a tak jste potom votrávili i nás...“, skočil do vyprávění Nif, „A ty flašky s vínem byly taky vod vás...“.

„Za to se omlouvám“, odvětil Volodar, „Přestali jsme s tím hned, když jsme zjistili, že nepatříte k Perkeltovým přísluhovačům. A to víno vylejte. Vlastně... nejezte a nepijte nic, co tady najdete...“.

„Do háje zelenýho!“, vzpomněl si Otakáro Vesta, „Dyť já tam pečú to vepřový!“.

„Kde je ta vaše družina teď, pane?“, vzpomněl si Jan Křivý na to, co po svém osvobození vypověděl unesený Mravec. Volodar Vrábelský vysvětlil, že když zvěd přinesl zprávu, že pod kopcem táborí početná skupina krollů, rozhodl se Krastav předvést jim další z Odplatových zjevení.

„Nesouhlasil jsem s tím. S celou tou

pohádkou o Odplatovi. Bylo to příliš riskantní a takhle ve dne už teprve...”.

„Ne... tak dobrý to je”, vrátil se kuchař Otakáro od dveří do kuchyně s úsměvem od ucha k uchu, „Ještě to maso není nedodělané. Ale voní, až se mi sbíhají sliny na jazyku”.

„Měli byste ty odplatovské chlapy vodvolat nebo jim aspoň pomoci”, navrhl Dwany Růžička, „Je tam dole přece jen celá po zuby vyzbrojená krolčí tlupa”.

„Spíš bych tam poslal průzkumníka a dal tomu Krastavovi nějaký jasný zprávu”, rozhodl Nif, „Aby se na to vypravili a připojili se k nám”.

„Mám pocit, že vrábelský ubytovací kapacity praskají ve švech”, zamuškoval Ieroným.

„Pudu já”, odhodlal se šermíř Růžička, „Už toho všeho zmatku mám plný zuby”.

„Počkej”, zarazil jej pyrofor Vesta, „Něco ti dám. A buď včas zpátky na svačinu...”.

A potom mu něco pošeptal.

Lokvartův přízrak

Dwany Růžička vylezl na strážní věž u hradeb a vytáhl lektvar, který mu Otakáro věnoval. Vypil jej do dna, zahodil flakón z tlustého skla a čekal. Potom jadrně zaklel a vyběhl zpátky.

„Nefunguje to!”, zahromoval, „Je to nějaký zřehovavý!”.

„Jak, zřehovavý!”, ohradil se Otakáro.

„No, prostě zřehovavý! Nestalo se nic...”.

„To se mi často nestává... Tak to teda uděláme pěkně postaru...”.

A podal šermíři další lektvar.

„Co s tím mám jako dělat?”.

„No, vyzunknout to...”.

„Dyť by mi to teďko roztrhlo pajšl!”.

Měl pravdu. Kombinovat alchymistické dryjáky krátce po sobě mohlo

znamenat v lepším případě samovolný výplach střev. V horším i smrt. Tohle věděli v družině všichni.

„Potřebujeme teda náhradníka. Kdo se hlásí?”.

Nehlásil se dobrovolně nikdo, ale Nurnští přemluvili dobrotivého Babačana. Namazali mu verbální med kolem huby a on nepříteli přesvědčivě souhlasil. Vypil lektvar a pozbyl vizuální formy těla. A Jan Křivý s Nifem sklopili padací most a otevřeli bránu.

„Hodně štěstí...”.

„Děkuju”.

Zanedlouho byl však Babačan zpátky a dožadoval se hlasitě vpuštění za hradby.

„To to šlo nějak rychle. Kde jsou Odplatovci?”, chtěl vědět Jan.

Babačan v trůnní komnatě vysvětlil, že seběhl z kopce dolů a narazil na krolčí ležení. Vlastně na to, co z něj zbylo. Několik žen a dětí a asi tři muži, z nichž jeden byl ten trouchnivý stařec, jehož hobliti druid nenazýval jinak, než šaman, si kvapně balili saky paky.

„Jsou na vodchodu a vládne tam dost velké zmatek. Kam se poděl zbytek tlupy, to teda nemám zblá tušení”.

Hobliti také podotkl, že oproti předchozím průzkumům zmizeli i varani a také ti kňouři, o kterých se tady dříve mluvilo. A také po Ptáčnickových se slehla zem. Něco se tam pod kopcem podle druidova mínění muselo nečekaně přihodit.

„A co Vodplatovi chlapi?”, chtěl vědět Grub.

„Nikde nikdo. Možná už tam byli a podle toho byl výsledek...”.

„Po stopách ses nekouk?”, chtěl vědět Ieroným.

„Nenapadlo mě to”.

„Tak vono to tady pana druidského nenapadlo!”, zavrtěl nechápavě hlavou Fenx.

„Akorát ten svázaný kluk je tam pořád. Asi to bude ten Joska Houla...”, vzpomněl si Babačan.

„A toš ho tam nechal?”.

„Jo”.

Druzí na druida civěli jako opaření.

„Dem pro to dítě, chlapi!”, rozhodl Nif, „A pobijem ten zbytek krolčích hovad a najdeme Odplatovce...”.

Barbar vyjmenoval muže, kteří půjdou s ním. Tedy střelec Fenx, šermíř Dwany Růžička, rachejtometčik Otakáro a stopař Babačan Borůvka. Každý z nich jedinečný mistr toho svého řemesla.

Ležení pod lesem však zelo prázdnotou. Dvou mrtvol zatažených do pole ani stop po družině rytíře Odplaty si Nurnští nevšimli. Stopy totiž nehledali. Jejich pozornost vzápětí poté, co osvobodili ubuleneho Josku Houlu a poslali s ním kudůka Fenxe zpátky na Vráběl, upoutalo něco jiného. Dětský nářek asi sto sáhů po cestě směrem k Erbertu. Na nic nečekali a vyběhli. U cesty k zatlučenému tlustému kolíku byla přivázaná dívka. Hlasitě štkala a nebyla schopna vypravit ze sebe víc, než že se jmenuje Kletuška Blínová.

„To byl určitě dědek Múra”, zamračil se Babačan a ukázal na pruh polehlého obilí směřující k severovýchodu.

V zemi zely jasné patrné koleje od vozových kol.

„Jaké zas Múra?”.

„Zlej dědek Múra přece. Múra z Erbertu”.

Druid pohlédl na oblohu, která se začala projasňovat. I vítr ustal a přestalo pršet.

„Nákej Múra je nám ukradený. Hledáme Volodarovy chlapy...”, řekl Nif.

Najednou druzí zaslechli z dálky slabé volání o pomoc.

„Další dítě!”, ukázal Borůvka směrem do polí.

Kluk se jmenoval Horád Křepela a byl připoutaný jako ti předešlí. I když měl nahnáno, prozradil více než ochotně, že ho tady přivázal Cholomar Perkelt, řečený Pošťák. V Erbertu nechal spoutat několik dětí a naložil je na vůz. Doprovázely jej ozbrojené ženy v černém. U cesty ty ženy zatloukly kůl

a vyvlekly Blínovic Kletuši. Připoutaly ji ke kůlu konopným provazem. Potom se vůz plný nářekajících dětí vydal na kodrcavou pout' nazdarbohové polem. Zakrátko Perkelt povoz zastavil a ženské vyvlekly kůl, železnou palici a jeho. Potom vůz odjel a malý spoutaný Horád osířel.

Babačan prohlédl stopy a odhadl, že pokud bude Perkelt ztrácet čas a každou chvíli někoho přibíjet, musejí ho Nurnští snad brzy dostihnout. Druzí nastražili uši a předpoklad se naplnil. Zaslechli vzdálený dětský kvíl.

„Vesto, vodved’ ty dvě děti na Vráběl, ať nás nezdržují, a vrať se nám ve stopách”, rozhodl vůdce Nif, „My zatím zkusíme zjistit, kam má ten Pošťák namířeno”.

„Jo”, pokrčil rameny Otakáro.

V lese ve svahu vrábelského kopce hobit potkal vracejícího se Fenxe. Šedovan už stačil předat Josku Houlu do správných rukou a chvátil za údernou skupinou. Jenomže když narazil na Otakára vedoucího na hrad dvě další děti, rozhodl se jej doprovodit. Přeci jen hledat v tomhle podivném kraji své pardy ve zbrani je jistější ve dvou než samotnému. A tak se stalo, že z původní pětičky zůstali v erbertském poli pouze tři.

Stopy vozu se klikatily bídrou pšenice. Pardi osvobodili další dítě a potom ještě jedno. A zaslechli další kvíl. Podle hlasu to musela být dívka, ale přes vzrostlé klasy na ni nedohlédli. Nechali tady děti stát a řekli jim, ať tady na ně počkají. Nif, Borůvka a Růžička vyběhli vpřed. Potom něco upoutalo jejich pozornost, že zastavili. Kdesi daleko před nimi se z pole vzedmul jakýsi vzdušný vír. Sloupec vířícího vzduchu měl tvar vymezený nasátou hlinou, šustím a stébly polámané pšenky. Válec vzedmutého vzduchu se pohyboval poměrně rychle, od severovýchodu. Druzí tušili, že se přihnál ve stopě, kterou zanechal Perkeltův vůz. Potom se vír zastavil a vzápětí ustal dětský pláč, jako když utne.

„Co to je?”, houkl Dwany Růžička. Vysoký sloupec zvířeneho se dal

znovu do pohybu. Druzi čekali. Čekali dál. Bylo už jasné, že vír se prodere místem, kde stáli, ale stále byl dost daleko.

„Rozestoupíme se“, navrhl Nif Bouřlivák, „Třeba nás to mine, třeba se to prostě jenom přežene“.

„Já tam a ty tam?“, zeptal se Dwany. „Jo“.

Neviditelný Babačan neřekl nic a držel se v závěsu za Nifem, který odkráčel asi dvanáct sáhů do pole. Tam se příkrčil. To samé provedl Dwany, i když hobit se při své titěrné výšce nijak krčit nemusel. Ba právě naopak. Aby dobře viděl, bylo nutné se vytáhnout se na špičky. Vír se přidrhal do místa, kde Nurnští předtím stáli. A náhle ostře zahnul směrem, kde se ukrýl Dwany Růžička. Šermířovo tělo pohltil sloupec vzduchu vířící špinou polí, jeho vlasy se vzedmuly vichrem, jenž uvnitř panoval. Vyšlehl blesky, které se jako tenké vlasečnice rozdělily do desítek bratříčků a na okamžik dodaly té bezbarvé věci pitoreskní barvu. Potom se zaleskla šermířova čepel. On uvnitř té věci s tou věcí zápasil. Nif zařval a vyběhl. Babačan v patách za ním jako neoddělitelný stín, ale včas se zastavil, aby vybleskoval z prstenu. Bouřlivák naopak vpadl dovnitř a rozmáchlou pravicí zběsile mával zlatým kladivem. Tělem mu projela ukrutná mrazivá bolest a všiml si, že i ohánějícímu se Dwanymu drkotají zuby chladem. Barbar měl pocit, že mu ten vír všude kolem mrazivými švihy vysává život z těla. Ale byli v tom dva, ti nejlepší z nejlepších, ti, kteří byli uvyklí z bojů vycházet bok po boku a především vítězně. Růžička zachovával tichý ledový klid a neúnavně rozdával rány. Když se do něj zakousl mráz, když mu tělem projel botestivý záskub, počalo se postupně do jeho očí vkrádat i něco dalšího, co tam předtím vidět nebylo. Nejistota. Babačan vytáhl luk a vystřelil. Šíp vírem proletěl nad hlavami Nurnských a zmizel daleko v poli. Střelba neměla efekt. Tak se druid aspoň díval a sledoval, jak vír slábne. Jenomže očividně slábl i jeho druzi, pohlcení uvnitř. Nif se dokonce v jednu chvíli začal krýt, to Babačan jasně poznal, a přestal

rozdávat rány. To bylo nezvyklé. Druid nabyl dojmu, že to vůdce pomalu vzdal. V Růžičkově skelném pohledu dokonce zahlédl beznaděj. Potom těla obou válečníků zachvátila krátká křeč a vír opět zesílil. Tehdy se Babačan rozhodl, že už viděl dost, že situace těch dvou je neudržitelná, a vzal do zaječích. Cestou pobral dvě čekající zachráněné děti a všichni pelášili v rozvolněném shluku na Vráběl jako vyplašení zajáci. Vlastně se tučný hobit musel hodně snažit, aby dětem stačil.

* * *

Otakáro Vesta, když s Fenxem předali zachráněné děti rodičům, si vzpomněl na pečící se maso v kuchyni. Bylo mu jasné, že to, co spatří, bude hrozné. To, co však spatřil, bylo horší, než si představoval, ale o maso se nejednalo. Jednalo se o oblak opaleskující mlhy na konci dlouhé zšeřelé kuchyně, v níž se míhaly zbytnělé stíny postav. A silueta jedné obrovské bytosti, více než tři a půl sáhové, vrhající uvnitř zářícího mlžného oparu mohutný stín, toporně vztyčila paži, již podle všeho třímala olbřímí meč. Na hlavě ten tvor měl pravděpodobně rohy, nebo snad přilbici s rohy, pokud to vůbec mohl být člověk nebo bytost člověku podobná. Snad horský obr. A dřevnatým ozvukem zaklapaly zuby a zaduněl zvuký plechový hlas, ohlásivší příchod družiny horoucího rytíře Odplaty.

Otakáro okamžitě proběhl do trůnního sálu a drapl po luku. Mlžný zářící oblak se všemi vnitřními rozkomíhanými stíny, olbřímí tvor, se toporně shýbal ve futech.

„Hned s tím přestaňte!“, vykřikl Volodar Vrábelský. Z mlhy vystoupil člověk s lukem, náhle obyčejný vzrůstem a zjevně rozpačitý. Za ním vyšel druhý s lucernou. Mlha tak přestala vydávat světlo. Obr skrytý uvnitř se zaklesl a nemohl dovnitř ani zpět. Silueta olbřímí paže s mečem se zvrátila v nepřírozeném úhlu.

„Říkám ti, abys s tím divadlem hned přestal, Krastave! Tohle všechno jsou naši lidi!“.

Potom se ozval zvuk pádu nějakého předmětu, kderý někde v kuchyni bříkl o podlahu, mlžný opar odplynul zpátky do nitra kuchyně a ve dveřích se objevila zaklesnutá bytost ze dřeva a plechu, obrovský panák s děsivě pomalovanou tváří, zuby jako kúlovitými hroty hrábí a helmici s kravskými rohy. V suknici pod opaskem se objevila rozčepýřená hlava.

„Sundejte to někdo ze mě!“, křikl muž zoufale.

Ta věc, ta obrovská loutka, mu seděla na ramenou, jištěná řemeny a konstrukcí, jejíž základem možná prapůvodně byla nůše. Zuby měl panák vyřezané ze dřeva. Od pohyblivé spodní čelisti se táhl provaz, mizel někde v hlavě a druhý konec provazu třímal nosič dřevěného torza obra v levačce. Když mimoděk zatáhl, čelist zaklapala. Druhým táhlem zřejmě ovládal teď již vykloubenou paži s dřevěným mečem.

„Tak už mi někdo pomozte!“.

Volodarovi muži pomohli svému veliteli, Krastavu Klakoni, z nechtěného sevření olbřímí rekvizity.

„Kde jsou ostatní“, zeptal se Volodar Vrábelský.

Krastavovi se na krku houpal kus měděného plechu ve tvaru lesního rohu či lodního trychtýře.

„Jsou mrtví, pane...“.

Nebyl však čas dále se vyptávat. Do místnosti následován Janem Křivým přiběhl určený Babačan Borůvka.

„Průser!“, volal jako smyslů zbavený.

Než všem stihl stručně vypovědět, respektive do úplného konce dopovědět, co se přihodilo, přičítal se Nif bledý jako vápenné mléko.

„Kde je Dwany?“, zeptal se Fenx.

„Zustal tam...“, zachroptěl barbar.

„Jak to myslíš, že tam zůstal?“, vykulil oči Borůvka.

„Jak to mám, asi tak, do prdele, myslet!“, zašermoval rukama vůdce Nurnských, „Postě tam zustal!“.

Potom se zhluboka nadechl a

vyklopil, že mu po Babačanově útěku valem docházely síly, ale Dwany pořád vypadal, že se drží. Zarytě mlčel a odváděl krvavé řemeslo bez hnutí brvou, ostatně jako vždycky. Nif se ale cítil být k smrti vyčerpaný, zoufale si potřeboval odpočinout, aspoň na okamžik. A pak mu útroby sevřela strašlivá bolest. V té chvíli se Dwany najednou beze slova zhroutil. Barbarovi došlo, že chtěl nechtě nemá na vybranou. Naposledy se rozmáchl a vyskočil ven. Růžička ležel bezvládně na zemi dál stravován vírem. Vír na něm dřepěl, i když se nehýbal. Jenomže to trvalo krátce. Po chvíli se vír hnul za barem. Nif Bouřlivák na nic nečekal, obrátil se na podpatku a prchal.

„Takže ta věc ti je teďka v patách?“.

„Asi jo... Nebo nevim... Pod lesem jsem se poprvý vodvážil vohlídnout a už jsem to neviděl...“.

„A ten Růžička“, zeptal se opatrně Vesta, „Myslíš si, že je... mrtvej?“.

„Asi jo...“.

„Víš, co to ale znamená?“.

„Znamená to, že jsme v totálním hajzlu“.

„A co když to Růža přežil?“, zeptal se Jan, „Co když jenom udělal mrtvého brouka?“.

„Moc bych na to nesázel...“.

„Ale zjistit bysme to měli“.

„To jo. Deme pro Růžičku“, rozhodl Nif, „Srotte se za chvíli všichni v plný polní u brány“.

Pro Růžičku...

„Jakej je teda konkrétní plán?“, chtěl vědět trpaslík Grub.

Nif Bouřlivák se dlouze zamyslel a poté pravil, že se družina srotí do bojové formace a v pevném tvaru vlez do toho jedovatého pole. Babačan je dovede na místo, kde trojice průzkumníků s příznakem bojovala.

„A co máme udělat, když tu nečistou věc uvidíme?“, neustal s dotěrnými dotazy trpaslík.

„Na tu věc nemáme. Když to uvidíme, tak zdrháme“.

Grubovi se vůbec takový plán nezamlouval. Plán postavený na tom, že strčí hlavu katovi na špalek jenom proto, aby vzápětí vzali do zajecích, mu nedával žádný smysl.

„Když to tam bude, bude to po nás“, ozval se Babačan, „A to potom radím, ať každéj prchá na jinou stranu. Jedině tak nás to nesežere všechny“.

„Já bych se třeba potřeboval vyspat“, ozval se nesměle Ieronýmus.

Nebyl zdaleka sám. Nurnskou družinu opět pohltila nerozhodnost, nerozhodnost zapříčiněná především nerozhodným vůdcem, který do toho pole tak nějak chtěl i nechtěl. A to chtění měl na svědomí spíš pocit jakési vůdcovské povinnosti. Se zdravým rozumem to nemělo vůbec co dělat. Váhání druhů se obrátilo proti Babačanovi, který byl nařčen, že stejně za všechno může. Jím to všechno začalo a doteď nad zelenkavým hobitem visel stín pochybností, proč. Co tak strašného komu provedl, že byl odsouzen k teatrálnímu upálení.

„Prostě po frcech a dražbách kupuju nekromantský knihy a pak je vobřadně pálim“, pronesl s podivným úsměvem Babačan Borůvka, „Asi teda proto po mně jdou...“.

„Tak jak teda?“, ozval se znovu Grub.

Nif Bouřlivák navrhl, že by tu věc, ten Lokvartův přízrak, mohl nalákat na sebe. Obětoval by se a pokud by se schoulil v krytu a přikryl štítem, mohl by jistou dobu nápor vydržet. Návrh zněl na první poslech šileně, ale měl svou logiku. Ostatní by potom do té věci pálili ze všech stran.

„Mám pocit, že šípy se mýjely účinkem“, upozornil druid.

Otakáro přispěl teoretickým výkladem, jak se účinně bojuje s elementály.

„Pokud ten Lokvartův přízrak je teda vůbec elementál“, zapochyboval Grub.

Jan Křivý ucítil jemné šťouchnutí do žeber a otočil se. Stála za ním Lorna Bělá, ta žena ze Salaru. Jenže pro unaveného Jana salarské události a natožpak tváře těch lidí

byly velice dávnou minulostí. Vlastně už si vůbec nepamatoval, že nějakým Salarem Nurnští kdy vůbec projeli. Vzpomínky se v jeho holé hlavě slily v jeden neuspořádaný barevný slitek.

„Přeju ti hodně štěstí, Jane“, usmála se venkovanka, „Vrať se ve zdraví, hrdino...“.

Jan ji přešel nechápavým pohledem a odtáhl se.

„To je asi nějaká mejlka, paninko. Já vás vůbec neznám“.

„Jsem přeci Lorna. Lorna Bělá...“, ustrnula žena, „Vzpomínáš?“.

„Nepamatuju se vůbec na nic, panimámo. Uklidte se do stodoly a nepřekážejte“.

Lorně Bělé zrudla tvář zahanbením, otočila se a odešla. A Jan ji v tom okamžení pustil z hlavy, myslel na úplně jiné věci. Měl na paměti koně. A navrhl pardům, že by bylo dobré vzít ze stájí nějakého poctivého oře, aby se s Růžičkou, pokud by ho našli a byl skutečně mrtvý, nemuseli dířit.

„Prostě abysme ho nemuseli vláčet v teplech...“, vysvětlil.

A odkvačil ke stájím.

Nakonec se ale těsně před odchodem vůdce rozmyslel, že jeden kůň je málo, a že když se poveze Růžička, měli by se vézt všichni. Pověřil tedy Fenxe, ať postrojí a osedlá všechny družinové koně a přivede je Nurnským v patách. A Nurnští zatím vyrazili pěšky a ve formaci se hnali z vrábelského kopce dolů. Jan Křivý vlekl za uzdu valacha z gwendarronského eráru.

Když družina vyšla z lesa do osiřelého krollího tábořiště, všimli Nurnští si hned, že Erbert hoří. Ze vsi stoupaly dva silné sloupce dýmu. Erbert je ale teď nezajímal, zajímal je Dwany Růžička. Pochodovali obezřetně hnusným lánem ve stopě, kterou po sobě zanechal Pošťákův vůz. Mýjeli kůly, od kterých tehdy osvobodili ty spoutané děti. Ostřížím zrakem se druzi rozhlíželi, zda nespátří vzdušný vír Lokvartova přízraku. Po něm však jakoby se země slehla. V sedm hodin nalezli Růžičkovy ostatky. Ležely tam,

kde padl, a tělo nejevilo známky, že by s ním někdo manipuloval. Mrtvola byla studená a ztuhlá mrtvolnou křečí.

„Ten vzdušnej vír mrazil“, připomněl Babačan, co dříve odvyprávěl Nif.

Potom se druid sklonil nad bezvládného šermíře a konstatoval jeho smrt. Teprve teď si Nurnští plně uvědomili, že přišli o zásadního člena, prvního bijce společenstva a skutečný pilíř kumpanie. Naložili hobotovy ostatky na koně a pobrali jeho věci.

„Jedem zpátky na Vrábel“, rozhodl vůdce Nif.

Cestu zpět družině nezkřížil ani Lokvartův přízrak, ani kudůk Fenx s koňmi. Jen Erbert dýmal novými sloupy kouře. A Babačan Borůvka vyčetl ze stop, proč. Lokvartův přízrak se táhl lány polnostmi ve směru, kterým prchal Nif, a potom prudce odbočil nikoli na Vrábel, ale na nedaleký Švecův městys.

„Ale kde je, u všech d'asů, Fenx?“, odušil temně Ieronýmus, „S těma koňma musel vypadat jako dost tučná návnada“.

„Kdyby to tady na něj narazilo, našli bysme mrtvolu...“, zavrtěl hlavou Otakáro.

Fenxe Nurnští zastihli na Vrábelu u stájí, kde zase odstrojoval koně. Zachoval se sice podle rozkazu, ale v krollím táboře si uvědomil, že vůbec netuší, kam se vydat. Neměl ani zbla ponětí, kde padl Dwany Růžička a kam tedy koně odvést. A navíc z cesty popatřil hořící Erbert a dal by ruku do ohně za to, že mezi domy zahlédl mihnout se vzdušný vír. S Lokvartovým přízrakem neměl chuť se potkat. A proto pokrčil rameny a vydal se s koňmi na cestu zpátky do hradu. A po opětovném setkání u stájí nakonec svým pardům zvěstoval, že asi spatřil Lokvarta.

„Jo, víme vo něm“, přitakal Babačan Borůvka, „Našli jsme stopy“.

Nif se rozhodl, že půjde do Erbertu na průzkum a dal družiníkům rozchod. Trpaslík Grub za pomoci Otakára Vesty odnesl tělo mrtvého na cimru a roztopil v krbu. Ve střelmistrovi dosud hořela jiskřička naděje, že snad ohřátí ostatků by mohli

mrtvému nějakým zázrakem vrátit život. Otakáro zatím odběhl seznámit Otmara Kalivodu se ztrátou na životě. Jan Křivý vystoupal do hlavní věže a zaklepal na dveře komnaty Volodara Vrábelského. Zastihl jej v kruhu torza jeho družiny.

„Pane Volodare“, začal Jan pomalu a neobratně soukat z hrdla kolkašovitě věty, „Chtěl bych se ještě jednou pobavit vo tom přízraku...“. A Volodar Vrábelský, když plně pochopil, o čem to zvědavému muži běží, znovu převyprávěl to, co o Kalyjáši Lokvartovi věděl, když ještě pobýval na Vrábelu, tedy před odchodem na marrburská studia. To ostatní spíš znal od Krastava Klakoně. Tedy že Kalyjáš Lokvart ke sklonku života zešlel, rozkmoťil se s hradním pánem a nakonec z Vrábelu uprchl. Říkalo se, že úkryt nalezl v hloubi Klovačské slati. A také se říkalo, že v bažinách postupem času přišel i o zbytek své fyzické podstaty. Zbylo z něj pouze to, čím je dnes. Tedy pokud je Lokvartův přízrak skutečně Lokvartovým reziduem. Volodar Vrábelský řekl, že lidé v kraji se přízraku bojí, že před ním chovají panickou hrůzu, ačkoli někteří jej z této hrůzy začali vzývat jako božstvo a obětovat mu modlitby i dary. Potom se Volodar nechťeně prorekl, že osobně právě Lokvartův přízrak spojuje s tím niterním hlasem, který slyšel a který jej trápil a hnal na hranici šílenství. Letos v zimě, kdy odmítl Švecovy návrhy. Hlas, který mu duněl hlavou a nabádal jej, ať podmínky přijme, jinak jej stihne vrábelské prokletí. Hlas, který byl hlavní příčinou, proč se rozhodl zinscenovat svou smrt a z Vrábelu uprchnout. Potom se vrábelský pán zarazil a zavedl řeč jinam. O hlase dříve pomlčel proto, že předpokládal, že by mu lidé nevěřili a že by jej považovali za šíleného. Jan Křivý ale zmínky o niterním hlase přešel a vytěšnil je z hlavy. Nepovažoval přednesenou informaci za důležitou. Naopak - v mysli se mu uhnízdil ničím nepodložený výplod vlastního závěru. Tedy přesvědčení, že Lokvartův přízrak se živí lidmi a zvířata odmítá.

Otakáro Vesta si vzpomněl na kouli.

Vytáhl ji z batohu a vrátil se s ní do pohřební místnosti ke Grubovi.

„Je na čase tu kouli vyzkoušet“, pravil hobit.

Soustředil se a myslel na Erbert. Všechno ostatní vytěsnil z hlavy, tak, jako Jan Křivý předtím u Volodara. V kouli se cosli zalesklo a rozlily se v ní barvy. Otakáro přiblížil tvář, Grub z druhé strany také. V čírem skle plném bublin spatřili druzi erbertská stavení krytá dřevěnou ohradou. Některé domy hořely jasným plamenem, ze vsi stoupal dým. Potom zahlédli Nifa, jak vyběhl z pole a opřel se zády o ohradu. Nahlédl do vsi. Potom opatrně vkročil mezi domy.

* * *

Jan Křivý držel v ruce pochodeň a nahříval nad ní pohrabáč. Věžňové v celách, zadržení erbertští paliči a Švecovi přísluhovači, propadli v zoufalství. Ten muž si na nich očividně přišel zchladit žáhu.

„A teďko mně vykopíte všechno vo tom Lokvartovi!“, zařval, „Jináč vás to bude krutě bolet!“.

A zoufalí věžňové se nezdráhali mluvit. Šlo jim přeci o život.

* * *

Fenx si všiml, že zmizel Jan Křivý a s ním i pohrabáč od krbu. Ihned mu došlo, kam se s tím pohrabáčem poděl. A jak sestupoval po schodech, byl si jistý, že úsudek jej opět nezklamal. Jan Křivý vyhrožoval a prováděl svůj vlastní soukromý výslech. Byl tak zaujat pouštěním hrůzy, že si ani nevšiml kudůka, zjevivšího se mu za zády. Fenx chvíli poslouchal a potom, když hrozilo, že ty chudáky Jan Křivý pomorduje, se konečně ozval.

„Todle nikam nevede, Křivej“, řekl mírně, „Nech už ty chudáky na pokoji“.

* * *

V Erbertu se z pohledu, který dobrodruhům odkrývala koule, nic zvláštního neodehrávalo a Nif se už neukázal. Otakáro Vesta však byl spokojený, neboť teď už věděl, jak bezmeg funguje a byl si jistý, že tahle věčička by se Nurnským mohla zatraceně hodit. Uložil kouli zase do bedýnky a

truhličku nacpal zpátky do batohu. Potom odkráčel za Volodarem poptat se na Lokvartův přízrak. Ten mu ale sdělil, že sotva před chvílí tu byl pan Křivý, ptal se úplně na to samé a jemu že se už nechce pořád dokola se opakovat. Bylo zjevné, že je popálený muž k smrti unavený. Otakáro se tedy omluvil a odešel za Kalivodou s Harbalířem porozprávět o zámyslech té či oné strany. Dozvěděl se, že pan Harbalíř nazítří pošle do Erbertu průzkumný oddíl, aby tam zjistil situaci a zabral nějakou budovu pro zbudování vojenského postu. Následně měl setník v plánu post osadit stálou posádkou a odvést tam ty Erbertské, kteří se ničím neprovinili, a Drahana Gorgola dosadit na místo prozatímního starosty obce. Otmar Kalivoda přitakal, že toto je i jeho rozhodnutí, že tak se se setníkem Harbalířem dohodl. Vojáci také pošlou pro posily a v Delkaře předají informace o situaci. O dalších krocích bude rozhodnuto po nastolení pevné vlády nad Erbertem.

* * *

Nif se vrátil z průzkumu a Nurnští se slezli v komnatě sousedící s Růžičkovou pohřební místností. Grub vůdci oznámil, že ani teplo krbu nevrátilo mrtvému šermíři život. Družiníci Dwanyho Růžičku tedy definitivně prohlásili za zesnulého a uložili nebožtíka na postel. Rozhodli se, že se kumpanie konečně pořádně vyspí a ráno vystrojí mrtvému důstojný pohřeb. Nif seznámil spoludruhy s výsledky průzkumu. V Erbertu řádí Lokvartův přízrak a pobíjí vše živé.

„Ty lidi nemají šanci“, zachřčel Nif Bouřlivák, „Mrtvolý se válejí všude“.

A popsal, jak viděl, že ta přízračná věc bez potíží prochází i kamennými zdmi domů.

„Jde to po všem, co se jen hne. Měl jsem víc štěstí než rozumu, že si mě to nevšimlo...“.

„Ten Lokvartův přízrak žere jenom lidi“, přišel se svým závěrem z výslechů Jan Křivý, „Zvířata to vůbec nežere“.

„A co tím jako myslíš!“, ohradil se

vůdce.

„Nic...“, pokrčil nevinně ramený Jan, „Jen, prostě, že to nežere zvířata“.

„Kdo zapálil ty domy?“, odvrátil Nifův zamračený obličej od Jana Křivého Babačana Borůvka.

„Asi ten přízrak. Nikdo jinej už tam není...“.

„Když takovej víchř protancuje kolem plápolajícího krbu, tak asi není potíž, aby nějaký oharek dopad tam, kam nemá“, nadhodil Fenx.

„Viděli jsme tě v kouli“, připomněl Otakáro, „A to mě vede k tomu, že bysme jí mohli nějak zužitkovat pro naše účely...“.

A vytáhl z batohu skleněný kulatý předmět. Obrazy Erbertu už z koule vymizely, zračila se v ní pouze spousta bublin.

Nurnští se semkli kolem alchymisty, který nad předmětem, který hladil dlaněmi, hlubokým hlasem spustil odříkávání mantry.

„Koule... Ukaž nám, prosím, Kalyjáše Lokvarta...“.

Nestalo se ale nic.

„Zeptej se na náhrdelník“, ozval se Grub, „Na ten náhrdelník se zeptej“..

„A nebo se zeptej na Ptáčníka...“, žadonil zaujatě Babačan Borůvka.

„Koule... koule... Ukaž nám náhrdelník...“.

Předmět dlel v setrvalém stavu.

„Tak mám takovej pocit“, uchechl se Ieronýmus, „že Nurnská družina dostala novou hračku...“.

„Možná je to rozbitý...“, řekl Jan.

„A nebo definitivně vyplácáný...“, děl trpaslík Grub.

„No nic“, rozhodl vůdce, „Zejtra vyrazíme do Erbertu. Tak se na to pořádně vyspěte“.

A rozdělil hlídky. V Růžičkově pohřební komoře druzi zapálili pochodně a hlídka je měla udržovat a měnit celou noc. Někdo, snad Otakáro, totiž přišel s tím, že Dwany, ať byl jakkoliv neohrožený, se vždycky děsil temnoty. A proto prý pokaždé na výpravu táhl otep pochodní. Takže si ty pochodně vlastně na zádech dovlekl na svůj

vlastní pohřeb.

Erbert

Ráno u snídaň si druzi s panem Kalivodou a setníkem Harbalířem utvrdili, že plán vojensky obsadit Erbert, přemístit tam uprchlíky a pod vedením Drahana Gorgola započít s obnovou městyse, pořád platí. Tedy pokud z Erbertu vůbec něco zbylo. Hlídky prý celou noc sledovaly rudou září na východě. Nurnští na oplátku oznámili, že se do Erbertu vydají jako předvoj a potom vyrazí do okolí. Kam přesně, to zatím netušili. Možností se naskýtal několik a do žádné z nich se druhům tak zcela beze zbytku nechtělo. Ale na Vrábelu už dleli zakopaní příliš dlouho a pokud se měli v předmětném případě pohnout dál, potřebovali událostem vyjít vstříc, nikoli na ně čekat.

„Ale teď si tam na planině nejdrív pochováme svého padlýho kamaráda“, dokončil domlouvání Otakáro Vesta.

Fenx se ještě před odchodem vytratil do stájí a když se vrátil, vyprosil si u Babačana jehlu a dratev.

„Na co to potřebuješ?“.

„Uvidíš...“.

A brzy to spatřili všichni. Na Fenxově torně se skvěl našitý čtverec sinalé kůže s vypáleným cejchem. Tedy tak říkajíc s Babačanovým prokletým znamením.

„Tys tu ženskou vobříz, ty čuňáku!“, došlo Otakárovi, „Tys tu mrtvou lítici normálně vobříz!“.

„Vobříz... no a co!“, pousmál se kudůk, „To znamení mě může vochránit před Lokvartem“.

„Může, ale taky nemusí...“, odplivil si Grub.

„Nemusí...“, přitakal Fenx, „Ale taky prostě může...“.

„Troufal bych si tvrdit, že nemůže“, zadeklamoval Ieronýmus Slepec.

* * *

Nurnští vybrali hezké místo u kraje lesa na vrcholu vrábelského kopce a sešli se tam s vypůjčeným erárními náradím a

nebožtíkem oblečeným ve zbroji. Rozhodli se, že ho v ní pochovají.

„Měli bysme mu dát do hrobu i jeho meč“, navrhl střelmistr Grub, „Byl to jeho artefakt. Dyt' von s nim i spal...“.

„Nebud'te, do prdele, nenasytný!“, rozhodil nasupeně rukama vůdce Nif.

Chvilku to trvalo, než si druzi srovnali v hlavě, co tím hlasitým výkřikem měl Bouřlivák na mysli. Žádný meč se pohřbívat nebude. Meč tedy půjde do dražby a bylo úplně jasné, že žádostivi kupci už jsou.

Babačan Borůvka odmítl kopat s tím, že krumpáče i lopaty jsou ze železa a toho že on se nesmí jakožto hmoty nečisté za žádných okolností dotknout. Útrpně si vyslechl poznámky, že je líný jako prase, ale nic jej neobměkčilo. Kopat začal Jan, potom náradí předal. Střídali se všichni ostatní. Slepý Ieronýmus pod dohledem opíčkáka nanosil z nádvoří nějaké kameny. Dwany Růžička byl uložen do země a zaházen hlínou. Na rov druzi navršili kameny. A Otakáro Vesta pronesl dlouhou pochvalou řeč, řeč především o tom, že nebožtík byl hobit, hobit s velkým srdcem, který se v družině vyskytoval už v dobách, kdy ještě všichni ostatní neměli zbla potuchy, co to nějaká Nurnská družina vůbec je. A také vyprávěl o jakési hrušce a o činech, které ve všech těch dobách hovořily za všechno. Vzpomínal na muže, se kterým kdysi dávno zabíjel draka.

„Dwany Růžička byl totiž drakobijec...“, dokončil pohřební proslov.

A vylil na čerstvý hrob láhev vína.

„Odpočívej v pokoji...“.

* * *

V půl jedenácté se vrátil k druhům, číhajícím v poli, vůdce Nif a oznámil, že po Lokvartově přízraku se ve vsi slehla zem. Kumpanie se srotla a vpadla mezi doutnající trosky domů. Vlastně kromě několika samostatných budov se oheň netknul pouze samotného centra. Východní část obce se přes noc proměnila v dýmající spáleniště, dílo zkázy. Druzi překračovali mrtvé a prováděli zevrubnou prohlídku budov. Z okna jednoho domu spatřili i postup nepočetného oddílu

GKA. Setník Harbalř se tedy skutečně odhodlal obsadit městys a poslal zajišťovací průzkum. To byl bezesporu kvitovánímhodný krok, avšak Nurnští měli vlastní zájmy. Erbert byl zpuštěn takřka k neobývání. Na hlavním náměstí družiníci prošli kolem dřevěné šibenice. Podle všeho bylo předmětné exekuční zařízení bývalým starostou Švecem využíváno zhusta. Nurnští překračovali mrtvé a zamířili k budově, která musela sloužit jako hostinec. Hostinský i jeho žena leželi na podlaze lokálu, ztuhlí a bez života stejně jako Růžička včera. Vůdce, pamětliv účinků námelu, vydal přísný zákaz cokoli konzumovat. Druzi prohlédli erbertskou hospodu, ale nenašli nic, co by upoutalo jejich pozornost. Soustředili se na dům samotného starosty a našli jej nedaleko, přes rynek. Jednalo se o podlouhlou stavbu se vstupem do patra. K dvoukřídlym vstupním dveřím vedlo široké schodiště. Přízemí nemělo vstupních dveří a nakonec ani oken. Všechny dřívější otvory ve zdech byly opatřeny provizorní vyzdívkou z neomítnutých cihel, které očividně měly svůj původní účel ve zdivu jiných budov, dnes již pravděpodobně srovnaných se zemí. Družina se srotla a vpadla do prostorné haly, jejíž podlahu pokrýval huňatý koberec s vetkaným erbem Meziřečí. K jediným dvěma vnitřním dveřím vedly zřetelné stopy. Obyvatelé se nezouvali. To, co přinesli na botách z polí, zadupali do koberce. Tepich byl plný uschlého bláta. Levou část domu starosta Švec evidentně obětoval svým pochopům a místnost s vybouranými příčkami přeměnil na ubikaci mužstva. Mužstvo zjevně spalo i na půdě přímo na seně. Jediné schodiště dolů zavedlo bojovou formaci Nurnských do přízemí, které Švec celé nechchal přestavět pro účely skladování a především věznění odpůrců své vlády. Druzi museli rozžehnot lucernu, aby tu hrůzu mohli spatřit v obldné celistvosti. Všechna okna i otvory po dveřích zazděné, na starou poctivou obvodovou zeď přilepené neumné stěny věžeňských kójí. A spousta rezavého mřížoví v jejich čelech. Páchlo to tu plísni, močí a výkaly.

„Vodsad' vyhnal ty chudáky, co plánoval upálit pod hradbama...“, zaštkal Jan Křivý, „Čuně jedno začuněný...“.

Zbyla poslední neprozkoumaná místnost, Švecova privátní část domu. Když do ní druzi vkročili, zalapali po dechu. Stála tady neuvěřitelná spousta drahého nábytku a vybavení, v němž nešlo nerozpoznat dřívější panské zařízení Vrábelu. Dlouhý stůl přikrytý meziřečským praporcem místo ubrusu. Stříbrné poháry a nádobí, špinavé a dlouho neciděné. Dokola stolu a podél stěn rozestavené vyřezávané těžké židle s vysokými opěrkami zdobenými znakem mlýnského kola vystupujícího ze zvlněných říčních vod. A tam u krbu obrovský trůn, trůn hradního pána. Na něm očividně starosta Švec trávil blažený čas mezi zotročováním a popravami svých bližních. Zadostiučinění, které ten zlosyn zažíval, z osiřelého panského stolce doslova čišelo. Co však Nurnské upoutalo ponejvíce, to byl obrovský a nesporně i velice cenný obraz ve zlaceném rámu. Z obrazu na ně shlížel prošedivělý muž s bradkou a pěstěným knírem v drahých panských šatech. Seděl na trůnu, totožném trůnu, a hleděl na Nurnské s důstojností muže, který drží vládu pevně v ruku. Nebylo sporu o tom, že muž vyobrazený na plátně není nikdo jiný, než Karmal Vrábelský. Druzi si ale uvědomili, že středobodem portrétu vlastně není ani muž sám, ale šperk, který má zavěšený na hrudi. Masivní zlatý řetěz s oky ve tvaru Babačanova znamení, na jehož konci se houpaly do zlata zasazené dva velké černé obsidiány. A klenot jakoby k Nurnským promlouval, jako by soustředil veškerou pozornost diváků jenom a pouze k sobě.

„Vypadneme vodtud“, pronesl suchým hlasem po dlouhé chvíli ticha Otakáro Vesta.

„Támhle mezi tím haraburdím jsou eště náky dveře“, odvětil Babačan Borůvka, ale oči od plátna ne a ne odtrhnout.

Ještě chvíli druzi zírali na tu věc. Potom se ale odhodlali prohlédnout poslední komnatu. Byla to selská ložnice, jejímž jediným vybavením se stala noblesní panská

postel s nebesy. Nebylo pochyb, odkud ji sem Švec nechal přinést. A nebylo žádných pochyb ani o tom, že aby ji do místosti vůbec dostal, musel ji nechat rozebrat a potom zase složit.

Na náměstí si druzi ulehčeně oddechli, avšak myšlenek na Karmalův obraz a šperk na jeho krku se nemohli zbavit. Na východě mezi domy zahlédli roztroušenou formaci Gwendarronských.

„Víte vo tom, kde je tomu řetězu konec?“, zeptal se Jan Křivý.

„Podle toho, co víme, měl bejt pohřbenej spolu s hradním pánem“, odvětil Ieronýmus.

„A kde ho tenkrát vlastně pohřbili?“, otázal se Fenx.

„Tuším že tady, v Erbertu“, řekl Grub.

A Babačan Borůvka připomněl, že erbertský hřbitov je pravděpodobně vyrabovaný stejně jako krchůvek v Salaru. A měl pravdu. Místní hřbitov, tedy to, co z něj zbylo, se rozkládal za ruinami posledních chalup na jihu obce. I netrérovanému oku bylo jasné, že někdo před měsíci či lety vykopal hroby, jejichž černé jámy zely jako otevřené chřtány vzhůru k nebesům. Vrábelská hrobka měla vypáčené dveře a levá zeď byla pobouřená.

„Ani nemá cenu tam hledat“, pravil Otakáro Vesta, „Všechno je dávno pryč“.

„A kam teda teď'ko pudeme?“, chtěl vědět Fenx.

„Do Vanškrodu se mi teda moc nechce“, pravil Ieronýmus, „Mám pocit, že nás tam nečekaj s votevřenou náručí“.

„Nezapomeňte taky na Lokvartův přízrak“, připomněl Jan Křivý.

„Cejtím se dneska nějak mizerně“, řekl vůdce, „Zkusíme to obchvatem“.

„Jak to myslíš?“.

„Vyrážíme na Plyj. Dáme se dohromady a třeba se i něco dozvíme...“.

„A nebo si prostě jenom na někom zchladíme záhu“, přitakal Fenx.

„Přesně tak“.

„Ty, Nife?“, otočil se k vůdci Vesta.

„Co?“.

„Tobě je šoufl?“.

„Jo. Blivno“.

„Mně nějak taky. My jsme něco jedli? Myslim něco neprověřeného?“.

„Nevim vo tom...“.

Darghaz

Kumpanie jela koňmo cestou na Plyj. Vpravo se zdvihala zalesněná silueta vrábelského kopce s hradní věží, nalevo se táhla linie lesů, která se brzy přimkla k cestě. Z druhé strany plyjskou cestu lemovala soustava rybníčků propojených říčkou jménem Dolní Luž. Asi po hodině jízdy družina narazila na sotva znatelnou odbočku, která podle mapy měla vést na Luž, ves, kde kdysi dobří vesničané poskytli dočasné útočiště Volodaru Vrábelskému a kde se vrábelský pán podle všeho příležitostně setkává s Kramzachem Korcem. O Kramzachu Korci Nurnští věděli jen tolik, že by to měl být muž stojící na jejich straně a také muž, který by mohl vědět hodně. Rozhodnutí na sebe nedalo čekat dlouho.

„Změna plánu“, rozhodl vůdce, „Jede se na Luž“.

A potom se chytil za břicho, které mu sevřela křeč.

„Co ti je?“, chtěl vědět Babačan.

„Ale nic“.

* * *

Asi míli před Luží Nurnští sesedli z koní a vyslali průzkumníka. Babačan Borůvka s válečným psem po boku se opatrně přiblížil a zjistil, že nerozlehlá vesnice je podle všeho zřejmě opuštěná. Všiml si poškozených neopravených střešů a usoudil, že nejspíš už není nikoho, kdo by je opravil. Potom ale zpozoroval kouř z komína a vydal se tam. Cestou minul velikou otevřenou skladištní stodolu, kde se ve větru sušily ryby zavěšené v řadách na olbřímích ráhnech. Takřka na dosah jediné obývané rybářské chatrče se mu otevřel výhled na rybník a daleko ve zpěněných vodách zahlédl pohupující se pramici. Někdo v ní seděl

obrácený ke vsi zády, druid osobu odhadl na staršího muže. Zřejmě lovil ryby do sítí. Babačan Borůvka chvíli přešlapoval a čekal, zda se muž neotočí, ale rybář byl stále ponořen do své práce. Druid tedy zaklepal na dveře a když nikdo neodpověděl, vpadl s holí v rukou dovnitř. Stařenka, která se choulila v rohu u otevřeného topeniště, padla na kolena a začala zoufale štkát o slitování. Muž v mechovém brnění na ženu spustil příval otázek ohledně Volodara Vrábelského, kterého tady ve vsi ukrývali. Žena se zhroutila a v pláči vše přiznala. Doznala se, že se stařečkem ukrývali i několik pánových přátel.

„A teď mi řeknete, kde bych mohl najít nějakýho Kramzacha Korce...“.

Stará rybářka lamentovala a prozradila, že pan Korec se tady ukazuje nečekaně a neohlášeně a že prý žije v Plyji. V jejich vyděšených očích se zračilo přesvědčení, že teď ji podivný zelenkavý hobit přetáhne holí a rozbije jí lebku na padrť.

„Já jsem ale hodnej chlap“, usmál se nejistě Babačan, když mu došlo, že stařenku vyděsil k smrti, „Nechci vám, panimámo, ublížit...“.

Pochopil však, že paní je již neoblomně utvrzena o opaku, tak se obrátil na podpatku a beze slova odešel.

* * *

„Já jsem úplně vyřízenej“, postěžoval si vůdce, když Babačan vypověděl, co se mu v Luži přihodilo, „Vezmeš to velení za mě, Otakáro? Aspoň do zejtra...“.

„Promiň, vojvodo“, odvětil pyrofor s tváří barvy leknínového květu, „Promiň, ale já asi budu blejt“.

„Ale seš muj zástupce...“.

„Je mi šoufl a cejtím se jako moucha“, zavrtěl hlavou hobit, „Vopravdu mi to promiň...“.

„Je tady někdo ambiciózní? Někdo, kdo by to za mě vzal?“, otočil se vůdce toporně na zbytek kumpanie.

Nurnští nepřiliš ochotně krčili rameny a jejich pohledy se bezradně střetávaly.

„Já myslim, že ambiciózní je tady

jedině jeden“, ozval se Ieronýmus, „A ten jeden takovej je jediná a právě Babačan...“.

„Babačan?“, zdvihl obočí Nif Bouřlivák.

Taková možnost mu ani nepřišla na mysl.

„Jo. Napadá mě jediná Babačan...“.

„Babačane. Nevzal bys to za mě?“.

„Ale jo...“, pokýval hlavou druid,

„Jo“.

„Dík. Máš to u mě“.

„A co teda budeme dělat, zástupče zástupce vůdce?“, otočil se Grub na hobita.

„No, pojedeme na Plyj“, řekl nepřiliš přesvědčivě Borůvka, „Měl by tam bydlet ten Korec“.

* * *

Kolem druhé hodiny odpolední se nurnská jízda přiblížila ke Querrským horám, na jejichž úpatí měla stát ves jménem Koreba. Pokud mapa nelhala, brzy se měly objevit na horizontu první domy. Jenže Babačan spatřil něco jiného, co mělo za následek, že vydal pokyn k zastavení.

„Co se děje?“, chtěl vědět Jan Křivý.

„Támdle je chlap“, pohodil ostražitý druid směrem k rybníčním rákosinám, „Zahlíd jsem hlavu“.

Druzi zůstali dřepět v sedlech, tasili zbraně a zírali tím směrem. Rákosí šustilo ve větru a ozýval se křik ptáků. Potom to zahlédli taky. Stín, mihnoutí, siluetu muže.

„Hej!“, zvolal Grub, „Co jseš zač?“.

Asi třicet sáhů od nich se rozhrnulo rákosí a vynořila se hlava. Byl to barbar.

„A kdo ste vy?“, zvolal muž.

Evidentně byl ozbrojený, něco kovového se mu blyštělo v pazourech. Muž vypadal divoce a byl navlečený ve vařené koženici. Kroll to našťěstí nebyl. Zdálo se, že je sám.

„Razíme na Plyj. A ty?“.

„Na Vráběl...“.

„Za kym?“.

„Za Gogolanem...“.

„Znáte někdo nějakýho Gogolana?“, zeptal se Jan Křivý.

„Ne“, odpověděl mu Grub, „Hádám,

že už je mrtvej...“.

Barbar si vzpomněl na jméno Pališara. To už Nurnským něco říkalo. Pališara zabili, to věděli jistě. Pališarovi chlapi pracovali pro Pošťáka, než torzo skupiny složilo přísahu panu správci Otmaru Kalivodovi.

„Na Vrábělu je jenom Rež“, houkl Fenx, „Znáš Reže?“.

„Neznám“.

„Tak to se s tebou asi moc bavít nebude...“.

„Když se teda s tebou bavít nebude...“, zahalekal najednou Babačan, „Nechceš jet s náma? Můžem ti nabídnout práci...“.

„Můžem ti nabídnout dobrou práci“, přidal se Jan Křivý.

Barbar vylezl z rákosin a došel ke koním. Zeptal se, kam mají namířeno, a když pohodili hlavami směrem ke Korebě, varoval, že tam táboří tlupa skalních krollů.

„Kde ses tady vlastně tak vzal uprostřed týhle špinavý díry?“, zeptal se Grub a seskočil z koně.

Barbar řekl, že poslední dvě zimy pracoval za horami ve vsi jménem Hmili pro tamního velkostatkáře Jaroše Krumbla. Tehdy poznal Gogolana. Táhl s Gogolanem a jemu podobnými Kuními horami a zabíjeli krolly. Pan Krumbl totiž tvrdil, že tuhé zimy vyhánějí krolly z hor a ti mu kvůli hladu kradou ovce. Statkář Krumbl neměl krolly rád a barbar, který se Nurnským představil jako Darghaz, taky ne. A Krumbl za ne zcela zákonné, nicméně tmarstskými obyvateli tolerované vybíjení škodné dobře platil. Za krollí ucho vyplácel slušnou odměnu v poctivém zlatě. Během poslední zimy ale Gogolan práci pro velkostatkáře Krumbla vypověděl. Někdy jeho známý z Marrburku, nějaký Charkal, mu dohodil lepší práci, práci v teple. Ten Charkal znal jistěho Pališara, který se sháněl po chlapech od meče a sekery a sliboval jim práci na hradu Vráběl. A ten Gogolan se tedy vypověděl ze služby u pana Krumbla a řekl Darghazovi, že až tady skončí a až nebude mít do čeho píchnout, ať se za ním na Vrábělu

zastaví, pokud bude mít cestu a chuť. A že se zaň přimluví u Pališara, aby jej přibral.

„Že mi dá prostě tu refirentu“.

„Referenci...“, zachrčel Ieronýmus.

„Jo, přesně...“.

A Darghaz dál vyprávěl, že si během pozdního jara, kdy krollí tlupy tradičně odtáhly hluboko do hor a práce se stala nevýnosnou, znovu vzpomněl na Gogolanovu nabídku a odebral se na Vrábel. Aydarru přeplavil na přivoze, pár dní pobyl v Plyji a potom pokračoval dál. A tady, ve vybydlené Korebě, kde zamýšlel vlézt do první hospody a spláchnout prach cesty, narazil na tlupu krollů. Hned ucítil možnost trochu si přivydělat.

„Uši...“, dodal na vysvětlenou a dotkl se ukazovákem levého boltece.

Jenomže těch krollů bylo na samotného Darghaze přespříliš. Tak je sledoval a plánoval si, že pokud se některý od ležení vzdálí, podřízne ho jako podsvinče a obřezá. Byly tam krollí samice, nějaké děti a pár statných mužů. Celá tlupa nebo širší rodina.

„A starej šaman s pérama na hlavě. Náčelník“.

Jenže navečer do města přijel vousatý muž na divokém kanci. Člověk. S dvěma kňoury v závěsu. O něčem se s tím šamanem přel, hodně na sebe křičeli. Nakonec ten muž rozpráhl paže k nebi a krollí náčelník se bez ducha svezl k zemi. Ti krollové se kňourojezdce vrhli palicemi, došlo k řeži. Vousáč padl a vzal s sebou i jednoho z krollů. Další kolohnátý roztrhala rozlícená prasata, než zvířata zbytek tlupy udolal. Divocí vousatému muži uřízli hlavu a prasata hodili na oheň. Darghaz si myslel, že ženské s dětmi při troše štěstí dokáže přemoci, ale než se odhodlal, přitáhli další krollové.

„Je jich tady jako psů“, zamručel spokojeně a cvrnkl se do ucha, „Bohatej kraj. Hodně uší“.

Tlupa podle Darghazova vyprávění ráno začala budovat pohřební hranici. Hranici pro náčelníka. Hranici z trámů a prken z okolních domů. Tělo starce na ni uložili a

kolem poskládali mrtvolu kmenových bojovníků.

„Takže tam pořád jsou?“, ozval se Jan Křivý.

„Jo“, přitakal Darghaz, „Před polednem ale přiletělo něco hroznýho“.

Rozpažil ruce. Popsal zvíře, v němž Nurnští poznali varana. Na hřbetě tomu zvířeti dřepěl jezdec a pobídl to zvíře do útoku. Nastala krvavá řež, při které se krollům podařilo varanojezdce ze hřbetu ještě srazit. Zraněný krvácející muž podle barbarova popisu kouzlil, ale potom byl nucen obrátit se na útěk. Zvíře tu nechal a to, než padlo, dokonalo zbytek zkázy.

„Kdo tam teda zůstal živej?“, chtěl vědět Grub.

„Samice“, řekl Darghaz a ukázal tři prsty, „A pár krollích smradů“.

„Kolik?“.

Barbar zdvihl čtyři prsty.

„Pudeme po nich“, rozhodl Babačan Borůvka.

„Uši sou moje?“.

„Uši sou tvoje“.

Darghaz spokojeně vycenil zuby a rozřehtal se.

Poloviční břídl

Babačan Borůvka zanechal vyčkávající kumpanii daleko za sebou a opatrně a nalehko se pěšmo blížil ke Korebě. Už byl zase v tom, už byl opět na průzkumu. Nebylo záhodno věřit cizímu člověku, obzvláště samotářskému barbarovi. Nurnští chtěli mít jistotu a podrobit vlastnímu úsudku, do čeho to vlastně skutečně jdou. Druid vstoupil mezi první budovy a pohyboval se obezřetně ode zdi ke zdi. Vesnice vypadala, jako by ji obyvatelé ve spěchu opustili. Muselo se to stát určitě ještě před tím, než napadly loňské zimní sněhy. A potom je spatřil. Tři krollata čutající si chlupatým hadrákem. Hobit se plížil podél zdi k nějakému rynku. A potom jej jedno krollí mládě zmerčilo a spustilo varovný kvíl. Druid na nic nečekal a vzal do zaječích. V tom byl

nepřekonatelný.

* * *

„Nedá se nic dělat“, řekl Fenx, „Bud' musíme okamžitě na zteč nebo se otočit zpátky na Erbert“.

„Co navrhuješ, Babačane?“, zeptal se Ieronýmus.

„Na zteč...“.

Darghaz se krvelačně usmál a pohladil meč. Nurnští pobídlí koně do kroku tak, aby jim opěšalý barbar stačil. Zanedlouho se mezi prvními domy instinktivně rozvili do útočné formace.

„Kde je to náměstí?“, sykl Jan Křivý.

„Támhle za rohem...“.

Někde tím směrem stoupal k nebi kouř. Než se čelu přední linie odkryl pohled na celý rynek, spatřili druzi plápolající oheň s rožni, na nichž se opékali kňouři. Moc by za to nedali, že se pečou i se štetinovou kůží. Ale mrtvé maso je nezajímalo, zajímali je živí. Ti se objevili vzápětí. Tři krollí samice vyběhly zpoza jednoho z domů, postavily se bok po boku, varovně vrčely a mávaly palicemi. Za nimi se vynořila čtveřice dětí. Torzo krollí tlupy udržovalo distanc na tři tucty sáhů. Na zemi se válel osiřelý chlupatý hadrák.

„To není mičuda“, zasténal Grub, „To je fousatá hlava“.

„Hlava toho Ptáčníka...“, sykl Fenx, „Nebo spíš jeho kluka...“.

„Tak jedem!“, zvolal Babačan a druzi kopli koně do slabin. Vzápětí se linie srazily. Linii Nurnských vytvořili Babačan, Jan Křivý a Barbar Darghaz. Fenx se zapojil střelbou z boku. Nifa a Otakára, kteří nebyli od rána ve své kůži, nechali druzi krýt záda.

Střet byl rychlý a drtivý, pouze Babačanovi na chvíli zatrnulo, když se dostal do kleští dvou rozružených krollek. Nakonec ale kmenové samice padly a trojice dětí se s vrískotem vydala na úprk. Nejmladší krolle padlo na kolena a vzdalo se. Fenx se jal dítě svazovat a potom jej vlekl za ostatními. Nurnští se mezitím rozjeli po korebském náměstí. Odkryl se jim výhled na mrtvolu jednoho z Ptáčníkových synů, mrtvolu s

uřízlou hlavou. O kterého z Harandových potomků se jednalo konkrétně, to nebylo jisté, beztak se Nurnským pletli. Harand to ale být nemohl určitě. A to znamenalo, že mu zbývá poslední a zřejmě vážně zraněný syn. Za dekapitovanou mrtvolou se tyčil bezduchý trup varana se zřetelnými fatálními šrámy po krollích bijácích. Mrtvolu krollů byly odtahané k velké hranici ztopořené ze všelijakého dřevěného harampádí a poskládané kolem dokola jako ohništní kameny. Na hranici samotné, na její špici, ležel zabítý stařec ozdobený barevnými pery a amulety. Bílý dlouhý vous měl zarudlý zaslou krví. U hlavy krollímu šamanovi kdosi zarazil nevzhlednou dvousáhovou hůl nesoucí ve hlavici zrezavělé olbřímí Babačanovo znamení. Bylo patrné, že železný emblém byl kdysi natřen rudou barvou, která však časem oprýskala.

„To je ta hůl!“, zvolal nadšeně Babačan, „Ta hůl, co je chránila před Lokvartovým přízrakem!“.

Grub minul barbara Darghaze, který u paty hranice odřezával mrtvým krollům uši, a vyšplhal se na ni. Krysa, kterou nosil v kapuci, vystrčila čumák a freneticky zapíštěla.

„Je v tom vázaná magie“, pomyslel si trpaslík.

Babačan obhlédl stopy kolem návsi a dál.

„Chlapi, ten druhej Ptáčník krvácel a utek tamtudyma“, ukázal Borůvka za sebe směrem k lesu na jihu.

„Jakej může mít náskok?“, zeptal se Jan Křivý.

„Vodhaduju tak tři hodiny, možná trochu víc“.

„Ale je zraněnej. Krvácí...“, připomněl Grub, „Možná někde zalezl do roští, aby se vylízl z ran...“.

„Jdeme po něm?“, zeptal se Fenx.

„Jo, jdeme po něm“, rozhodl Babačan.

A také rozhodl, že tady nechají Otakára Vestu s Nifem Bouřlivákem, kterým není dobře. Pohlídají aspoň koně a zajaté dítě a připraví zatím ležení.

„A mohli byste se postarat vo ty kance, ať se po návratu pořádně nadlábnem“, navrhl Jan.

Otakáro s Nifem mlčky přitakali na srozuměnou.

„Mně je taky blbě“, vzpomněl si najednou Ieronýmus, „Svírá se mi pajšl, jako bych v něm měl klubko červů. Jako bych hníl zevnitř...“.

Babačan kouzelníkovi věnoval tázavý pohled.

„Přisahám...“.

„Tak jo. Tak tady teda taky zůstaň“.

* * *

S tasenými čepelemi táhli zbylí Nurnští za Babačanem, který se co chvíli skláněl do prstí. Už přes hodinu postupovali lesem podél lesní bystřiny, které se podle mapy říkalo Rmutka. Babačan tvrdil, že pronásledovaný muž ztrácí náskok a krvácí. Že se dostali do blízkosti usedlosti Haranda Ptáčníka, bylo přinejmenším druidovi jasné už podle toho, jak se okolní les vzpínal, jak se jejich cizácké přítomnosti vzpěchoval. Hučelo to v něm jako ve včelím úle, ale Borůvka tušil, že okolní spoludruzi dost pravděpodobně nenávislné zvuky lesa nevnímají. On je ale vnímal bytostně a čím zabředali hloub, tím víc v něm ožíval strach a nejistota. Byl zástupce vůdcova zástupce a měl nurnské druhy na zodpovědnost. Potom je napadli kanci.

Útok přišel nečekaně a byl soustředěný. Babačan neměl žádných pochyb, komu zvířata patří. Byl si navíc naprosto jistý, že Harand Ptáčník o postupu trestné výpravy lesem dávno ví. Stál proti druidu. Druid proti druidu, čerstvý novic proti ostřílenému lesnímu čaroději. A to Borůvku znejistovalo ještě víc. Srážka rozlíceného zvířete s člověkem byla drtivá. Babačan ucítil v žebrech kly a rubl. Po bok se mu přitočil Darghaz a přískokem přiběhl pánovi na pomoc válečný pes. Druhé zvíře nabralo nebohého Gruba. Třetí kanec přibíhal se zpožděním. Fenx vystřelil směrem ke hloučku kolem Babačana a vzápětí se otočil mířidlem ke Grubovi. Nurnští vrátili útok a do zad kňourovi párajícímu Borůvku zasadil ránu i Jan Křivý.

Zvíře nemělo šanci. Grub se statečně pral s dotírajícím divočkem a skupina nahuštěná nad mrtvým zvířetem vyběhla na pomoc Darghazovi, jehož dostihlo poslední rozdivočelé zvíře. Družiníci utvořili kruh a Ptáčníková kňoura rozsekali na cáry. Potom se obrátili na pomoc Grubovi.

„Jsme blízko Harandova sídla“, zašeptal Babačan, „Cejtím to v kostech. Teď je jenom otázka, jestli tam vůbec chceme“.

„Já měl za to, že tam chceme“, podotkl udýchaně Grub.

„To sice jo, ale mně se tam teďko už zase tak moc nechce“.

„Takže to votáčíme?“, nechápal trpaslík.

Babačan pokrčil rameny.

„Nesmysl“, nesouhlasil Fenx, „Chceš se vracet se staženým vohonem, chlape? Aby si z tebe všichni dělali šoufky?“.

„Tak to aspoň vobhlídneme a uvidíme“, navrhl Jan Křivý, „Prostě uvidíme, až něco uvidíme...“.

„Jinak, když už jsme se tak důvěrně poznali, cejtím, že je na čase, abych se vám představil“, řekl náhle kudůk.

„Jseš Fenx, to ví každej“, namítl Babačan, „Fenx z Šedova. Kudůk s pochybnou minulostí“.

„To možná, snad. Ale především jsem Fenx Worna. Worna je moje příjmení...“.

„Tak pojď, Fenxi Worno“, poplácal kudůka po zádech Jan Křivý, „Ať nám Ptáčník pro samý řeči nevykrváčí...“.

* * *

Říčka Rmutka vyvěrala z divoké neprostupné houštiny, která se před družinou, sledující krvavou a klátivou stopu, vynořila jako zelená hradba.

„To je divný...“, postěžoval si Babačan Borůvka a vystrašeně zakoulel očima, „To je vopravdu divný“.

Takhle neprostupnou houštinu jaktěživ neviděl. Bylo mu jasné, že je to Ptáčníkovu dílo. Ani korytem Rmutky nešlo jít, po pár krocích se cesta hloub jevila být zhola nemožnou.

„Vobejdeme ten hustník zleva a

uvidíme...“, pronesl druid na půl úst.

Koneckonců tím směrem vedla i stopa Ptáčníkovy syna. Pochodovali mlčky asi míli, i když v hustém neprořezávaném lese se dala vzdálenost odhadovat jen stěží. Borůvka v duchu počítal, jak velký prostor asi tak zelená hradba může skrývat. Výsledky mu vycházely různé, tak toho brzy nechal. Potom najednou Nurnští narazili na tunel vedoucí skrz, do útrob zeleného houští. Ten vstup připomínal ústí štol, její stěny však tvořily nahuštěné větve mladých smrků. Zeleň pohlcovala i veškeré světlo.

„Jdeme dovnitř?“, zeptal se Babačan druhů, když si ověřil, co už předem vlastně věděl.

Totíž že Ptáčníková stopa vedla právě tam.

„A co bysme měli dělat jinýho?“, zdvihl nevěřícně obočí Fenx Worna, „Konečně se na nás usmálo štěstí, konečně můžeme drapnout štěstěnu za pačesy, a my to budeme votáčet?“.

„Mně se žádný štěstí nechytá“, řekl smutně Jan Křivý, „Já jsem totiž poloviční břídil...“.

A vysvětlil, jak to myslel. Že tenkrát toho Švecova vyjednávače na Vrábelu sejmout nechtěl a sejmul ho. A ty chlapy ve vězení, ty že sejmout chtěl a neudělal to.

„Je to u mně vždycky půl na půl. Já jsem prostě poloviční břídil“.

„Asi na tom něco bude...“, přitakal Grub.

Babačan se postavil do čela voje po bok Darghazovi. Za ním kráčel Jan Křivý s rozžehnutou lucernou, skupinu uzavírali Grub s Fenxem. Pětice mužů se vnořila do zelené tmy a postupovala chvatně vpřed. Prošli houštní chodbou a po čase vykročili znovu do vysokého lesa. Po nějakých obydlich nebo nepříteli ani stopa. Druid se shýbl k zemi a to, co vyčetl ze stop, jej zmátlo, ba přímo vyděsilo.

„Proti nám jdou naše vlastní stopy“, zašeptal.

„Co to je za nesmysl?“, zavrtěl nechápavě hlavou Fenx.

„To znamená, že stojíme na místě, kudy jsme vešli“.

„Šli jsme rovně“, namítl Darghaz, „A žádná vodbočka, nic...“.

„Ale je to tak“, trval na svém Babačan a připomněl, že ten, kdo se v houští skrývá, je bezesporu druid.

„Druidi dokážou různý věci...“, přitakal Grub, „Alespoň co jsem slyšel“.

Rozhodli se to zkusit ještě jednou. Vpadli do houští a hnali se jehličnatou chodbou. Jejich formace se napětím rozvolnila. A najednou si Babačan uvědomil, že šel rovně, ale družina ostře zahrnula do úhlu. Stál ve tmě. Otočil se a zíral na Jana jak cupitá s lucernou a za ním chvátají Fenx s Grubem. Potom Grub zařval, kam že se poděl Babačan. Druzi se zastavili a rozhlíželi se překvapeně kolem sebe. Jan Křivý zvolal, že Borůvka prostě najednou zmizel. Babačan nechápal, proč ho ostatní nevidí, stáli takřka nadosah od něj. Najednou však mimoděk ucítil záchvěv rozkomíhaného vzduchu a pohyb v zádech. A vzápětí řev. Otočil se a pozřel do mordy veliké šelmy, která se hnala k němu a cenila tesáky. Ukročil zpět a kryl se holí. Medvěd se po něm ohnal mordou a bafal ho tlapami.

Kus od rozhlížejších se druhů, kteří zaslechli řev, ale nepozorovali nic konkrétního, se z houští vynořilo masité tělo Babačana Borůvky, aniž by se pohla byt' jediná větévka. Druidovo tělo svíraly dvě chlupaté tlapy, za nimi pronikl do světla lucerny medvědí čenich. Fenx uskočil a začal pálit. Grub zaútočil medvědovi na hlavu, z druhé strany se blýskl meč Darghazův a čepel Jana Křivého. Medvěd, vyšílený bolestí, se zakousl Babačanovi do ramene a divoce škubl hlavou na stranu. Potom ho pustil a otočil se na Darghaze. Bylo to obrovské zvíře a s každým zásahem, který mu prošel huňatou kůží, se jeho zuřivost násobila. Jan znovu sekl, Darghaz také. Z druhé strany přilétly šípy. Babačan se zdvihl a praštil, jeho věrný pes visel obří šelmě na krátkém masitém ohonu a odmítal se pustit. Druhům docházely síly, ale vydat se na úprk, to by byla jistá

smrt. Bojovali statečně dál. Navíc medvěd zjevně pod nápojem hrdinů umdlával. Huňáč vztekle sekl tlapami po Janu Křivém a dlouhé černé drápy ostré jako břity prošly mužovou zbrojí a rozervaly kožené řemení na boku. Skrz potranou látku košile se vyřinula tmavá krev páchnoucí po výkalech. Válečníkovi vypadla zbraň z ruky, upustil i lucernu. Zhroutil se hned vedle. Medvěd se bleskurychle obrátil na Borůvku a hrábl po něm. Chystal se jej rozdrtit v následném objetí a definitivně mu odhryznout kučeravou hlavu od krku. Do zad se mu zařízly čepele, šíp projel zvířeti čenichem zmokválním hlenem bojového šílenství. Medvědovi se podlily oči krví a podlomily nohy. Zhroutil se na zelenkavého hobita a ten pod huňatým trupem zmizel.

* * *

Darghazovi se nakonec podařilo nahmatat Babačanovu nohu a bezvládného hobita zpod mrtvého zvířete vyprostil. Za pomoci Gruba převrátil zvíře na bok, vyňal z pochvy nůž a zařízl čepel do teplého břicha.

„Co to děláš?“, chtěl vědět Fenx Worna.

„Stáhnou kožešinu. Moc pěkná kožešina. Hustá, teplá“, odvětil barbar, „Moc dobrá na zimu“.

„Do prdele, Křivej...“, zachrčel Grub, který se sehnul nad tělo válečníka.

„Jak je na tom?“

„Vytekly z něj střeva“.

Dobrodruzi zaraženě zírali, jak Darghaz páře mrtvého medvěda na hrudi a čekali, až se k životu probere Babačan. Ten nakonec proloupal oko a snažil se pochopit, co se vlastně přihodilo.

„Jsem jednou nohou v hrobě“, postěžoval si, když se posadil a dal si dvě a dvě dohromady.

Zaléčil si ty nejhorší šrámy hojivým hnědotmelem.

„Mizíme pryč“, rozhodl nakonec zástupce vůdcova zástupce zkroušeně.

„Co s Křivákem?“, zeptal se Grub.

„Voberem ho a mizíme...“.

Trpaslík okamžitě začal Jana

odstrojovat a rval použitelné věci do batohu.

„A co s tělem?“, pohodil hlavou Fenx.

„Nemůžeme ho vláčet s sebou... Necháme ho ležet“.

„Darghazi!“?, zvolal Babačan, když se trojice mužů měla k odchodu.

„Co je?“, opětoval barbar od medvědího trupu.

„Padáme...“.

„A co moje kůže?“.

„Kašli na kůži. Tady jde vo život“.

Darghaz se zamračil, potom neochotně otřel kudlu o rukáv rubášky a zasunul ji do pouzdra.

* * *

Na korebském náměstí se vynořili jako spráskaní psi vpodvečer. Babačan Borůvka ihned Nifovi Bouřlivákovi vykreslil podrobnosti tragédie v živých barvách. Nif trpělivě naslouchal a když druid dovyprávěl, odešel si vyprázdnit žaludek za roh kamenné budovy.

„Co budeme dělat“, zeptal se Otakáro Vesta zelený jako osika.

Žaludeční křeče ho pořád braly s nezmenšenou intenzitou. Trochu se bál, že se někdo zvedne a navrhne vrátit se do lesa. Tentokrát v plné sestavě. Babačan ale řekl, že se potřebuje vyspat a předtím vypít nějaké hojivé dryjáky.

„Málem jsem tam vypustil duši“, postěžoval si smutně.

„Vyspíme se a ráno uvidíme“, zaburácel Nif z dálky, a předtím vyslechneme to krollí štěně“.

Grub si rozložil věci u mrtvého varana. Vytáhl kudlu a zanořil ji ještěrovi z boku do hrudníku. A řezal a řezal, až byl celý upatlaný. Bažil po játrech naditých magohmotou. Krysa byla celá netrpělivá a očka jí zářila nedočkavostí. Nurnští se zatím snažili rozmluvit zajaté dítě, ale nevedlo to nikam. Hoch hovořil v holých slovech. Kromě toho, že si říká Hochrum, z něj nedostali takřka nic. Fenx se trochu obával, že Nif Bouřlivák dítěti podrízne hrdlo. Jaké bylo jeho překvapení, když vůdce nechal dítěti

přeřezat vpouta a potom zabručel: „Běž!“.

Vůdce prostě nebyl ve své kůži. Potom, když padla tma, si družina rozdělila hlídky a pojedla pečené kňoury. Nebylo to špatné. S masnými ústy druzi vzpomínali na Jana Křivého a jeho osudové okamžiky.

Útočiště Haranda Ptáčníka

Při snídani, sestávající ze zbytků pečeně a odražené vody z měchů, Babačan Borůvka znovu převyprávěl zážitky z tažení do tajemné houštiny u řeky Rmutky, kde družina ztratila Jana Křivého. Nurnští tiše přezvykovali a ústa se jim leskla mastnotou.

„A jak jsme na tom vlastně zdravotně?“, zamaskal Otakáro.

Bylo vidět, že noční spánek jej znovu postavil na nohy. A taktéž Nifa Bouřliváka i Ieronýma. O slepém kouzelníkovi ale panovalo tiché přesvědčení, že včerejší slabost jenom simuloval.

„Já jsem slepej, třeba“, posteskl si kouzelník a trpce se usmál.

Takže vše bylo zase při starém a došlo na dlouhé rokování o plánu. Byly tu dvě osoby, o něž se Nurnští momentálně zajímali především. Ptáčník a Pošťák. Osoby Cholomara Perkelta se obávali, nevěděli o něm zatím nic moc, ani jakou vládne silou. Do Vanškrodu se jim právě dnes zrovna nechtělo. Plyj pustili z hlavy, zůstal tedy Ptáčník a to jeho tajuplné houští.

„Na každé pád Ptáčník je teďka voslabenej na dřev“, pravil Grub, „Stálo by teda za to ho dorazit“.

Spoludruzi uznali, že na trpaslíkově návrhu je hodně pravdy a usnesli se, že se tedy k houštině vrátí. Otakáro Vesta vyjmul skleněnou klouli a položil několik dotazů. Předmět však nereagoval.

„Koule je asi rozbitá, ale vyhazovat jí nebudeme“, posteskl si pyrofor a uložil zvláštní předmět, v nějž vkládal marné naděje, zpátky na místo.

„Možná na to jdeme blbě“, usoudil Fenx.

„Možná jo. Ale možná je ta věc už

prostě rozbitá...“.

„Hm...“.

* * *

Nurnští kráčeli v rozvolněném šiku obezřetně lesem. Babačan je vedl neomylně podél lesní bystřiny a Grub jej kontroloval. Sledoval cary plátna, kterými si při minulé cestě značil terén. Některé z těch hadérek objevil a tvářil se spokojeně. U vstupu do houštiny družinu napadli další Ptáčníkovi kňourí, ale tentokrát na ně byli nurnští reci připravení a vypořádali se s nimi vcelku snadno. A s pobitými zvířaty vzrůstalo v nich odhodlání a bojová euforie. Byli si jisti, že pokud se tu objevili ochočení kanci, poslal je Ptáčník. A to znamenalo, že se druid stále ukrývá v houštině. Druzi cítili, že jsou na dosah cíle a to je posilovalo. U mrtvol Jana Křivého a huňatých ostatků obřího medvěda Nif zavelel zastavit a Babačan Borůvka dlaněmi osahával zelenou pichlavou masu tvořící stěnu průseku. Věděl, že tudy někudy prostoupil dovnitř. A skutečně. Našel místo, kde stěna byla pouze iluzorní.

„Tady je ten vstup“, oznámil spokojeně a Nif srotil muže do bojové formace. Potom prošli dovnitř. Kráčeli tmavým průsekem a zanedlouho spatřili na konci pichlavého tunelu světlo. A potom i doškoví střechy nějakého stavení.

„Ptáčník musí přežít“, houkl vůdce a vzápětí vydal pokyn k útoku.

Čelo útočné formace se ale střetlo s huornem, který jim zastoupil cestu a okamžitě zaútočil. Darghaz a Nif se oťrásli z bolestivého šlehnutí trnitých větví a vrátili útok, do nějž se zapojil Babačan Borůvka a střelbou ze druhé řady Fenx s Grubem. Z mýtiny za huornovým rozkomíhaným kmenem se ozvaly vyrovné výkřiky ženských hlasů.

Huorn Nurnské zastavil, ale ne nadlouho. Brzy s ohlušujícím praskotem padl jako pod sekerou dřevorubce. A Nurnští se vhrnuli do vysokého lesa a postupovali k budově, ja jejíž šikmé střeše se náhle zhmotnil Otakáro a svižně šplhal na hřeben. Na hřebeni vytáhl kuši, zapřel ji a zacílil. Zřejmě spatřil nějaké cíle. Grub se oddělil od hlavního voje

a jal se objekt obíhat zleva. Udělal dobře. Čelo útočné formace nejprve zaslechlo dusot a potom se srazilo s velkým stádem rozlícených divočáků.

Otakáro viděl kance přibíhat a všiml si, kdo je pustil z primitivní ohrady. Vousáč v hadrech. Mladý. Usoudil, že se jedná o posledního z Ptáčnickových synů, a poslal mu do zad otrávené šípy. Neminul a divoký mladík zalapal po dechu a bezhlesně se zhroutil do mechu. Tvář mu zmodrala a u úst se mu objevila bělavá pěna. Vesta hledal další cíle. Zmerčil křičící ženu, jak peláší k šumnému toku Rmutky, kde se tyčily malé lesní přístřešky a jakýsi altán. Nechal ženu ženou a jal se shora ostřelovat pomalejší kusy útočícího kančího stáda, aby nešťastnou náhodou nezasáhl někoho z vlastních. Ti se totiž s bojovým řevem už objevili alchymistovi v dohledu. Darghaz, Nif a Babačan se psem po boku se postupně dostali do kleští, kryli si navzájem boky či záda a umně využívali terénu, tedy kmenů statných smrků. Ierónymus s opicí na rameni kontroloval situaci a snažil se držet mimo bezprostřední ohrožení. Taktéž Fenx Worna, který zaujal dostatečně vzdálené místo s dobrým výhledem. Jeho šípy se účinkem minuly jen zřídka. Brzy bylo po boji a Nif zavelel k vpádu do budovy.

Otakáro se svezl ze střechy a všiml si Gruba, který s kuší hotovenou postupuje směrem k mýtině, odkud Ptáčnickův syn vypustil stádo. Udělal pár kroků tím směrem a potom mu došlo, proč. Kdesi nahore až u samé hranice houštiny ležel obrovský varan. Grub se evidentně snažil dostat na dostřel. Otakáro vyběhl a přitom hrábl po jedovce z nejjedovatějších. O chvíli později střelci zaklekli a vystřelili. Zvíře zařvalo a hrabalo se na nohy. Musela to být Ptáčnickova chovná samice, obří, obtloustlá a neohrabaná. Zaplácala křídly, ale ta se jevila být poměrem k tělu titěrná. Tohle zvíře určitě při své konstituci nedokázalo létat! Střelci vyslali další spršku šípů. Varanice vydala zoufalý kvíl a další salva ji už nadobro zbavila života. Otakáro se otočil na kramfleku a pospíchal

zpátky k budově.

* * *

„Ptáčník tady není“, oznámil Otakárovi vůdce, když hobit vpadl do jediné místnosti domu, „Baflí jsme akorát dvě báby, který se ukrejšovaly támdle nahore“.

Barbar pohodil hlavou směrem k patru, které se táhlo do půli stavení a vedl na něj rozviklaný žebřík. Ženy zahalené v surových kůžích se válely spoutané u srubové zdi a vrhaly kolem sebe nenávislé pohledy. Obzvláště z té starší nenávisť přímo tekla.

„Na báby bacha“, sykl Darghaz, „Flušou...“.

„Nahore spali na slámě“, pohodil hlavou k patru Fenx, „Všichni na jedny hromadě. Jako zvířata...“.

A jako zvířata i žili. Tady dole, na udusané hlině pokryté kůží. Srubu vévodilo centrální topeniště s dřevěnými táborovými sedátky. Která sesle patřila Harandu Ptáčnickovi, bylo jasné na první pohled. Nurnští ale netoužili po jeho sesli. Toužili po něm samotném.

„Kam se ten chlap poděl?“, posteskl si Nif.

„Viděl jsem ze střechy ženskou, mladou...“, vzpomněl si Otakáro, „Běžela dolů k potoku. Stojej tam nějaký přístřešky...“.

„Deme tam“, vykřikl Bouřlívák a už se hnál ke dveřím. Ženu objevil Darghaz, choulila se v jednom z lesních přístřešků. Ani nebylo potřeba ji praštit. Okamžitě se vzdala a ochotně dovedla druhy tam, kde se skrýval Harand Ptáčník. Tedy k altánu, což, jak se ukázalo, ani žádný pořádný altán nebyl. Jednalo se vlastně o jakousi půldruhasáhovou kamennou podestu, na níž stálo křeslo z kulatin ověšené lebkami a pery, křeslo s výhledem na táborové ohniště. Sedátko před případným deštěm či sluneční výhní chránila stříška na kůlech.

„Kde je ten chlap?“, houkl nedočkavě Otakáro Vesta.

„Dole...“.

Podesta se vlastně ukázala být nadzemní částí sklepa, do nějž vedly bytelné dveře vsazené do její zadní stěny. Dveře

bytelné a zamčené. Hobiti už Ptáčníka cítili, věděli, že je uvnitř. Nif se pokusil dveře vyrazit. Marně. Ani s pomocí barbara Darghaze se mu to nepodařilo. Otřesení kolohnáti nešťastně pokrčili rameny.

„Pusťte mě na to“, ozval se kudůk Fenx a zachřestil svazkem šperháků.

„Šedov se v tobě vážně nezapře...“, odtušil Vesta, když zámek hlasitě cvakl.

Nif s Borůvkou vpadli dovnitř a než ve tmě Haranda našli a složili ho, pocítili, jak chutná pověstná druidská nenávisť. Lesní sílu transformovanou do magického úderu, který navenek není vidět, ale uvnitř trhá vnitřnosti, druid Babačan důvěrně znal z té i oné strany. Ale Nif ji ochutnal poprvé v životě. A hned podvakrát. Když se Harand Ptáčník zhroutil mezi objemné pytle v zadní partii vlhkého sklepení, obhlédl se, zda mu z těla necáká krev. Nikde nic, ani šlidy nebo puchýře. Ten pocit, kdy mu cosi ukrutně bolestivě zacukalo pajšlem, si bude pamatovat do konce života. Babačan mu vše ochotně vysvětlil.

„Psychický údery...“, dodal zelenkavý hobit v závěru výkladu, „Jedno z nejmočnějších druidských mimolesních kouzel“.

V Harandově sklepe se nalézalo velké množství kořisti. Napytlované peníze a levné šperky. Podle všeho se Ptáčník chystal na odchod z Meziřečí. Půda kolem Vrábelu proň začala být příliš horká, horká jako erbertské spáleniště.

* * *

Grub došel až k mrtvole varaní samice a jeho pozornost upoutalo teskné kníkáni. Brzy v záhybech olbřímího těla objevil původce toho zvuku. Varaní mládě, sotva padesát coulů velké. Grub chvíli přemýšlel, potom vytáhl sekeru a prudce udeřil. Rozpoltil mláděti leb ve dvě.

Zpátky ke koním

Harand Ptáčník ležel spoutaný na zemi a pořád se nehýbal. Nurnští z jeho schopností měli strach, obdařili jej proto i roubíkem a kusem hadru přes oči. Nechtěli jej

v žádném případě podcenit a vystavit se zbytečnému riziku.

Grub se vrátil mezi přístřešky u Rmutky a požádal Otakára, aby mu pomohl vyvrhnout zabitou varaní samici a její mládě. Krysa, jejíž očka se dychtivě leskla pod kapucí, hořela nedočkavostí. Zbytek Nurnských se zatím věnoval zajaté ženě, která spolupracovala. Brzy ji zbavili pout. Jmenovala se Aldara Habánová a byla ženou nejstaršího z Ptáčnickových synů, tedy momentálně už přísně vzato vdovou. Pocházela ze Salaru a to, že takhle nečekaně a náhle ovdověla, ji očividně potěšilo. Varovala před těmi dvěma zlými babami, jež zanechali druzi spoutané uvnitř stodoly. Harand Ptáčník si je prý s sebou přivedl odkudsi z Armidenu. Alespoň takový si udělali závěr, když Aldara popisovala hory podle vyprávění táhnoucí se jako hnědé lejno do nedozírna. Ptáčník prostě musel přijít z Armidenu, o tom nemohlo být sporu. Těm svým starým ženám říkal Harand Ptáčník Modrá a Zelená. Modrá žena a Zelená žena. Žlutá žena, ta nejstarší, zemřela v zimě před dvěma lety. Darghaz si všiml, že se Aldarě Habánové líbí a zahřálo ho to u srdce. Dávala okatě najevo, že ji přitahuje barbarovo svalnaté tělo a divoký zjev. Držela se při něm a on se jejím ne zcela náhodným dotekům ani očnímu kontaktu nevyhýbal. Žena varovala okolostojící druhy před obrovitým medvědem, který se tady někde kolem pohybuje. Upřímně je varovala před ochočenou zabijáckou šelmou Haranda Ptáčníka, která číhá na nezvané vetřelce tady někde po houštinách. Darghaz založil ruce na hrudi a odtušil, že medvěd už není nebezpečím.

„Zabil jsem ho“, řekl hlasitě a stručně.

Ta prostá věta vykouzlila na tváři Aldary Habánové uctivý a vřelý úsměv.

Kumpanie se dohodla, že s Ptáčnickovým výsledkem počká, až se vrátí alchymisti z mýtiny nad usedlostí.

„Máme čas se dát dohromady“, pravil Nif, „Znáš ty dva jak své boty. Určitě zamejšleli ty játra dát hned vařit“.

Babačan se nabídl, že vyléčí

všechny potřebné, a Darghaz odešel do houštiny stáhnout mrtvého medvěda. O tu kožešinu mu hodně šlo. Vypadala huňatě a hřejivě. A zimy v horách přeci bývají tolik, tolik kruté. Fenx odkvačil do stodoly zkontrolovat ty dvě staré ženské.

„Pěkně se cuká, dědek“, ohlásil Borůvka, když se barbar vrátil z lesa s těžkou kožešinou, kterou vzal i s trofejní hlavou. Darghaz vypadal věru spokojeně.

„Tak do něj kopni, ať sebou tolik neháze“, zazubil se.

Brzy se ke Rmutce vrátili i oba alchymisti. Byli po lokte potřísnění krví a šťastní.

„Tak co“, zdvihl obočí Nif Bouřlivák, „Šlo to dobře?“.

„Dobře“, přikývl tajemně Grub.

„Co dobře...“, pravil Vesta, „Byl to vejvar jako prase...“.

Babačan si na něco vzpomněl a zalovil v batohu. Potom vytáhl tu kulatou věc, která v Korebě zůstala po krollích dětech.

„Pani Habánová...“, ukázal hobit ženě vlasatý krollí hadrák, respektive špinavou hlavu odtrženou od těla, „Byl tohle váš manžel nebo ne?“.

Žena se přitiskla k Darghazovi a konsternovaně zírala do očí potažených mžurkou smrti. Váhavě přitakala. Potom se jí po tváři rozlil úsměv.

Přišla konečně řeč na Ptáčnickův výslech. Babačan však varoval, že v lese to podivně hučí a toho nepřátelského chvění si všimli i někteří ostatní.

„Já bych ho tady nevyslýchal“, varoval Ieronýmus, „Pojďte, vodtáhneme ho nejprv do Koreby...“.

„Na tom něco bude“, souhlasil vůdce a vydal příkaz přivést Fenxe s těmi dvěma babami.

Když je přetáhl ratištěm po lýtkách, šly ochotně. Zato Harand Ptáčník se vzpouzel. Jen jej postavili na nohy, okamžitě si znovu lehl. Bylo jasné, že se mu ven z lesa za žádných okolností nechce. Nurnští museli zrobit provizorní vlek a násilím jej na něj

připoutat. Před tím mu ještě přes hlavu přetáhli pytel jako dvojí jištění. Měli z netušené moci tohoto chlapa strach.

V houštině u nahé krvavé mršiny, u toho co zbylo z olbřímího medvěda, pohlédli na mrtvého Jana Křivého.

„Měli bysme ho asi pohřbít...“, řekl Grub.

„Pohřbíte ho...“, přikývl Borůvka,

„A já mu zatím vodřežu tlapy...“.

Samosebou měl na mysli medvěda a mezi lidmi přírody ceněné trofejní drápy. Cítil, že by se daly zpeněžit. Neměl potuchy, že tlapy už ukořistil Darghaz spolu s kůží. A navíc družinový vůdce rozhodl, že na kopání hrobu není čas a nakázal přihodit padlého spolubojovníka k Ptáčníkovi na vlek.

„Pohřbíme Křivého v Korebě...“.

Cestou podél Rmutky ven z lesa kráčela Aldara Habánová vedle Darghaze, jemuž se na pinglu klímal objemný smotek medvědí kůže, a vyprávěla, že Harand Ptáčník dřív, než zavítal do Meziřečí, vystupoval s Emílií po poutích. Po Vlandrech a po Kalonu. Prý jí lezl do tlamy a nechal se před obecenstvem neohroženě žvýkat. Lidé na jarmarcích tleskali a Modrá se Zelenou vybíraly peníze. Žlutá četla budoucnost z ještěřích šupin. Emílie bylo jméno té varaní samice, která tady v lese přivedla na svět několik mláďat a které Harand cvičil a prodával Cholomaru Perkeltovi.

Ke koním uvázaným u řeky při okraji lesa se Nurnští i s vlekem a zajatými ženami dopotáčeli až před sedmou hodinou večerní. Nasedli na koně, ženské posadili na osiřelého oře Jana Křivého. Darghaz s Aldarou Habánovou šli bok po boku za vlekem s Harandem Ptáčníkem a nebožtíkem Janem. Jan Křivý měl být pohřben v řeřavých uhlících pohřební vatry krollího šamana, která dosud, jak bylo patrné i takhle zdálky, silně doutnala.

Poutník Marko

Nurnská družina pomalu vjela mezi zpusťlými staveními Koreby. Když se před

družiníky otevřel výhled na bývalé hlavní náměstí a doutnající spáleniště, v němž stále z hromady popela prošlehávaly občasné plamínky, spatřili muže s mošnou, stojícího k nim zády. Muž, osamocený hubený poutník, zíral na zbytky vatry a zdál se být dočista konsternován. Potom zaslechl zvuk koňských kopyt za zády a otočil se. Změřil nurnskou jízdu podezřívavým pohledem.

„Co se tady, u všech d'asů, stalo?“, zeptal se muž, když se jízda přiblížila, „Kam se poděli všichni místní?“.

„Jsou pryč...“, odušil Darghaz.

„Co jste zač?“.

„A co jseš ty zač?“, houkl nakvašeně Nif Bouřlivák.

Ieronýmus se soustředil a magicky pronikl tomu muži pod lebeční kost. Četl z něj jako z knihy. A viděl, že ten muž hledá Učení a především... že tady není sám...

„Říkají mi Marko...“.

„Divný jméno“, sykl jedovatě Fenx.

Vzdych se dal krájet.

„Pozor!“, vykřikl varovně Ieronýmus, „Je to magicus!“.

Muž ztuhl. Ieronýmus cítil, že vyvolal ochranné kouzlo a připravuje se na útok. A že vydal neverbální pokyn neviditelnému d'áblíkovi.

„Lehni si na zem!“, zařval vůdce Nurnských a tasil.

Ďáblík, jemuž Marko říkal Hiršl, se v mocném magickém transferu zhmotnil u koně Jana Křivého. Animálio si chybně vyhodnotilo, že Zelená žena, tvářící se zle a nenávistně, tomu tady velí. Provazy, které jí poutaly ruce za zády, v tom okamžení náhlého zhmotnění a výronu útočné energie přehlédl. Zelená žena se zhroutila ze sedla. Nif se otočil a vrhl se za smrtelným zachroptěním Zelené. Z druhé strany přiskočil Darghaz a oba proměnili ošklivé stvoření v hromadu třesoucího se slizu. Grub se mezitím dojel k poutníkovi a řval, ať si lehne na zem. Kouzelník naznačil, že se sklání, ale z jeho vzdávajících se dlaní vyšlehl svazek modré energie a propálil trpaslíkovi vestu. Grub zařval bolestí. Stiskl spoušť kuše. Marko se

zhroutil.

„Co to, kurva, bylo za tatrmána?“, vykřikl Otakáro Vesta.

„Svažte ho, žije...“, pravil varovně Babačan Borůvka, když podivnému poutníkovi ohmatl tep.

„Natáhněte mu na hlavu pytel“, přidal se Ieronýmus, „Je šílený...“.

Zelená žena byla po smrti. Nurnští položili mrtvolu Jana Křivého do hromady řeřavých uhlíků, uložili vedle něj i Zelenou ženu a přihodili krmi pro oheň. Plameny brzy ožily.

„A teď konečně pomukáme toho Ptáčníka“, zamnul si spokojeně rukama Fenx Worna.

Většina ale po nečekaném setkání se vzteklým poutníkem byla jiného názoru. Blížil se pomalu večer a k Vrábelu to nebylo zase tak daleko. Družina se rozhodla vrátit se zajatci na hrad a provést výslech před Otmarem Kalivodou a Volodarem Vrábelským. Měli Haranda Ptáčníka, jeho Modrou ženu a tohoto proradného Marka, který hledal jakési Učení. Perkeltovo učení bezesporu. A potom měli tu Darghazovu Aldaru Habánovou. Ta by mohla vnést světlo do všeho, co by ti druzí případně zamlžili. Události dnešního dne konečně bylo lze považovat za úspěch a za znamení, že se věci obracejí k lepšímu.

Druzi se dohodli, jak to bude s koněm po Janu Křivém. Dostal jej Darghaz a přizval na hřbet zvířete paní Aldaru. S Otakárem Vestou žena totiž odmítla jet. Vůdce se rozhodl běžet vedle koní, přes hřbet jeho jezdeckého zvířete přehodili spoutaného poutníka a Haranda Ptáčníka. Provizorní vlek Nurnští přiložili na pohřební hranici. Fenx Worna dostal na starost Modrou ženu a táhl ji za koněm na provaze. Kumpanie vyrazila směrem k Erbertu. Modré ženě brzy došly síly a hrozilo, že ji cynický Worna uvláčí k smrti. Bylo třeba zastavit a přeskupit zvířata a jezdce. Ale to už nebylo důležité. Důležitým se stalo, že za soumraku Nurnští projeli Erbertem a seznali, že zbytky městyse jsou v pevném držení gwendarronské armády. A že

se tam vrátili vesničané a začali s opravami toho, co po řádění Lokvartova přízraku zbylo. A ještě důležitější událostí se stalo to, co mělo přijít na řadu záhy, když za tmy zvolali pod vrábelskými hradbami, ať hlídka spustí padací most.

* * *

„Máme toho Ptáčníka, pánové“, oznámil v trůnním sále Otakáro Vesta pyšně, „A taky pár dalších ptáčků“.

Nif dloubl muže s lněným pytlem přes hlavu, z nějž čouhaly chlupaté špinavé nohy v sandálích, bijákem válečného kladiva do žeber. Oslepený muž zaúpěl a vztekla popošel. Mezi prsty s dlouhými nehty měl zaschlé bahno. Babačan Borůvka sňal pytel z toho druhého, z poutníka, který Nurnské napadl v Korebě, a ukázal na něj.

„Znáte někdo tohohle chlapa? Říká si Marko...“.

Setník Harbalíř pokrčil rameny a Volodar Vrábelský zavrtěl hlavou.

„Je to zákeřnej magikus, co se pídí po Perkeltovi“, zvolal Grub, „Měl evidentně namířeno do Vanškrodu“.

„Žádnýho Perkelta neznám...“, zakňoural zajatec.

„Ale do Vanškrodu, tam bys rád, co!?“.

Nemělo cenu zapírat. Kouzelník přiznal, že ve Vanškrodu se prý nachází magické učení vedené nějakým Sebešem, učení, které skýtá nadějně vyhlídky nadaným, leč chrutím nespravedlivého osudu chudým.

„Především jseš ale vrah starejch ženskejch!“, houkl Vesta, „A bohové vědí, že na tebe leccos ještě vyplave!“.

Nurnští navrhli, aby Modrá žena byla uvržena do žaláře a ten Marko ať dostane na hlavu pytel a je pro něj nalezeno místo, kde bude pod setrvalým dohledem stráží. Setník k němu nechal přistavit dva ozbrojence a nechal jej prozatím odvést do kuchyně. Vestovu radu, aby kouzelníka strážní v žádném případě nenechali usnout, vzal smrtelně vážně. Než Otmar Kalivoda svolil k započetí výsledku Haranda Ptáčníka, oznámil Nurnským, že setník Harbalíř předevčirem poslal jezdce do

Delkary, aby podali raport kapitánu Chruďošovi Vrhčábovi s požadavkem na neprodlené vyslání vojeských posil. Armádní posel měl za úkol zapůsobit na delkarského velitele, aby bylo o vážné situaci v Meziřeči uvědomeno i velitelství v Marburku, a to s důrazným požadavkem na vyslání marburského vojska.

„A především má být vznesen požadavek na neodkladné přidělení soudce“.

Setník Harbalíř správčova slova potvrdil příkynutím.

Nif nechal z Haranda Ptáčníka sundat pytel a zbavil jej hadru přes oči a roubíku. Ieronýmus se připravil, že se mu pokusí proniknout do myšlének.

„A teď budeš klopat, svině smrdutá!“, zahartusil vůdce Nurnských.

Druid přelétl očima honoraci u stolu. Byl bílý jako stěna.

„Tak kdo začne?“.

Volodarem Vrábelským projela křeč a ostrá bolest. Zvedl se ze židle a bez jakékoli zjevné příčiny se zhroutil na kamenné dlaždice podlahy.

„Do prdele!“, vyjelo z Grubových úst.

Setník Harbalíř vyskočil a prodral se kolem pana Kalivody ke zhroutenému popálenému muži. Harand Ptáčník nehnul ani brvou. Fenx Worna stál jako vytesaný a nechápal, co se přihodilo.

„Hod'te na něj pytel!“, vykřikl Vesta.

Babačan Borůvka vyběhl tam, kde se skláněl setník, a přiblížil neholenou tvář k Volodarově hlavě.

„Hod'te na něj, kurva, ten pytel!!!“.

„Je po něm!“, ozval se nešťastně druid, „Je po něm!“.

Otmar Kalivoda vstal a snažil se pochopit, co Babačan Borůvka říká.

Nif Ptáčníka chytil za rameno, ten vztekla ucukl. Potom Darghaz druidovi zezadu přetáhl přes hlavu hrubou tkaninu.

„Jste si jistý?“, procedil skrze zuby správce Kalivoda.

Babačan zmateně přikývl.

„Je to tak“, potvrdil setník.

Ieronýmovi se podařilo dostat znovu oslepenému druidovi do hlavy. A vnímal, že Ptáčník Volodara Vrábelského zabil. Hned jak jej spatřil, bylo mu jasné, že jako jediný v téhle místnosti zná jeho činy. A slepý flašinetář také vnímal Ptáčníkovu jistotu, že tenhle zločin mu sotva někdo dokáže. Vždyť stál spoutaný, ani se nehnul. Všichni to viděli, že se ani nehnul. Nikdo jej ze zapříčinění Volodarovy smrti nemohl vinit. Prostě tomu znetvořenému mrzákovi puklo vypětím srdce. To se přeci občas stává. Druidská psychická kouzla jsou v tomhle ohledu čistá a nemilosrdná. A potom Ieronýmus spatřil ještě něco, něco, co úplně nechápal, ale vzal to jako fakt.

„Chlapi, pojd'te sem...“, otočil se slepý kouzelník za Otakárem a Nifem.

Stranou u plápolajícího krbu těm dvěma všechno řekl. A zdůraznil především to, že Ptáčníka v současné chvíli zajímá jedině. Dostat zpátky svoje peníze, které si střídal v lesním sklepě, a s těmi penězi zmizet. Volný odchod. Prostě odejít a už se nikdy nevrátit. Nezáleželo mu na ničem, jen na těch penězích. Ieronýmus byl v zásadě přesvědčený, že o ty peníze jde Harandu Ptáčníkovi víc, než o vlastní život.

„Je tohle vůbec možný?“.

„Obávám se, že je“, odvětil rozčilený Otakáro Vesta.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*